

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by คุณป้อมดอนเมือง

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล * นิกร * กิมหงวน

ตอน

มิตรต่างพิภพ

ป. อินทรปรีชา :

มกราคม

ชาวโลกมักจะเข้าใจว่าอากันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันแสนไกลเป็นศัตรูของเรา น่าจะคิดบ้างว่าเขาอุตสาหะเดินทางมาเพื่อสร้างความเป็นมิตรกับพวกเราผู้เป็นสหายต่างโลกของเขา

เรื่องนี้ก็คงเป็นเรื่องโกหกขนาดหนักอีกตามเคยตามความถนัดของผู้เขียน

เสียงระเบิดเหมือนกับกระสุนปืนใหญ่ได้ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวในเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. เสียงนั้นเกิดขึ้นในบริเวณที่ว่างหลังบ้าน ‘พัชรารักษ์’ หลังจากนั้นแสงสว่างอันเจิดจ้าเป็นสีเขียวววลก็พวยพุ่งขึ้นมาจากหลุมระเบิดนั้นเป็นเวลานานเกือบ

๕ นาทีกี่สิ้นสุดลง

บรรดาชาวบ้านใกล้เรือนเคียงต่างตระหนกตกใจไปตามกัน ดำรวจที่ป้อมยามวังกระหืดกระหอบมาที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ และได้ถามเรื่องราวจากคนในบ้าน เจ้าแก้วชี้แจงให้นายสิบดำรวจโทในวัยชราฟังว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับหมู่ คุณหมอตานทดลองระเบิดบกเพื่อใช้ในกองทัพของเรา ที่เกิดระเบิดขึ้นเพราะหมามันไล่กัดกันวิ่งไปเหยียบชนวนระเบิดเข้า หมดอายุไปหนึ่งแต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือได้รับอันตราย”

ดำรวจกลับไปอยู่ที่ป้อมตามเดิม เขารู้ดีว่านายพลดิเรกกับคณะมีสิทธิพิเศษในการทดลองปืนหรือวัตถุระเบิดในเขตบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ซึ่งมีเนื้อที่ถึง ๑๐ ไร่ เสียงตามดุดังขึ้นในบ้านนี้แทบทุกวัน จนกระทั่งชาวบ้านที่ขี้ขลาดต้องขายบ้านและที่ดินอพยพไปอยู่ที่อื่นหลายต่อหลายราย บางคนก็กลัวว่าวัตถุระเบิดหรือดินระเบิด ที.เอ็น.ที. ที่ศาสตราจารย์ดิเรกเก็บไว้ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์มากมายจะเกิดระเบิดขึ้น จำเป็นต้องย้ายบ้านเพราะความรักตัวกลัวตาย แต่ที่ย้ายไปเพราะหนี้สินรุงรังหรือเป็นหนี้ค่าเช่าบ้านไว้หลายๆเดือนก็มี

ความจริงเสียงระเบิดและประกายไฟสีเขียวจ้าที่เกิดขึ้นใน หลุมระเบิดนั้น ห่าระเบิดของนายพลดิเรกไม่ เขาไม่ได้ทำการ ทดลองอะไรเลย เสียงระเบิดนี้ดังขึ้นขณะที่คณะพรรคสี่สหาย กับสีนางและท่านผู้ใหญ่นั่งชุมนุมกันดูโทรทัศน์อยู่ในห้องโถง ศาสตราจารย์ดิเรกพาเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่ง ออกไปทางหลังตึกไปดูหลุมระเบิดที่เกิดขึ้นนั้นทันที ประกาย ไฟสีเขียวที่พุ่งขึ้นมาจากหลุมทำให้นายพลดิเรกมั่นใจว่า ภายใน หลุมลึกจะต้องมียานฟ้าหรือยานอวกาศของมนุษย์จากดวงดาว ดวงใดดวงหนึ่งซึ่งเดินทางมายังโลกเรา

เขาไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกมีส่วนรู้เห็นในเรื่องนี้ เพราะเกรงว่าจะได้รับภัยอันตรายจากมิตรต่างพิภพ จึงสั่งให้เจ้า แห้วไปทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่ประตูรั้วนอกถนน เจ้าแห้วได้ โฆษณาให้ใครๆทราบว่เสียงระเบิดและไฟสีเขียวเกิดขึ้นจาก การทดลองระเบิดบคสำหรับทำลายรถถังหรือยานยนต์ข้าศึก ตลอดจนทหารราบ เมื่อรู้ความจริงกันเช่นนี้ พวกเขาเพื่อนบ้านก็ โลงใจไปตามกัน แต่ย้ายแก่เป็นลมไปสองสามคนเพราะตกใจ เสียงระเบิด

ณ บัดนี้ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างยืนรวมกลุ่มกันอยู่

ห่างจากหลุมระเบิดประมาณ ๕ เมตร ไฟฟ้าที่เสาไฟต้นหนึ่งส่องสว่างช่วยให้มองเห็นหลุมระเบิดอย่างถนัด ปากหลุมกว้างประมาณ ๓ เมตร แต่ส่วนลึกของมันประมาณไม่ได้ นายพลดิเรกถือปืนสายฟ้าซึ่งเป็นอาวุธพิเศษของเขากระชับมัน เมื่อเขาแน่ใจว่ามียานอวกาศของมนุษย์ต่างพิภพจมอยู่ใต้พื้นดินในเขตบ้าน ‘พัชรภรณ์’ เขาวิ่งกลับไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา นำปืนสายฟ้ามาเตรียมปะทะกับอวกาศต่างโลก อำนาจของปืนสายฟ้ากระบอกนี้จะเผาไหม้ของมนุษย์และสัตว์ให้กลายเป็นเถ้าถ่านในวินาทีเดียว แม้แต่เหล็กแท่งใหญ่ก็จะไหม้ละลายเป็นน้ำในทันทีทันใด

กลุ่มควันสีเทาขมลอยขึ้นมาจากหลุมเพียงเบาบาง มีกลิ่นเหม็นไหม้คล้ายกับกลิ่นดินปืนปนกับกลิ่นฟอสฟอรัส

ท่ามกลางความสงบเงียบ พ.อ.กิมหงวนได้ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“เฮ้ย ขึ้นมาซิโว้ย มาตีหรือมาร้ายก็ขึ้นมาเจรจากันให้รู้เรื่อง ถ้ามาร้ายจะได้วิ่งหนี ถ้ามาตีจะได้พุดกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ จูปากคูกิมหงวน

“อย่าแหกปากเอ็ดตะโรหน่อยเลยวะ ถ้ามันเป็นยานอวกาศ

มาจากโลกอื่นจริงและมีคนอยู่ในนั้น ประเดี๋ยวมันก็ต้องโผล่
ขึ้นมา”

นายพลดิเรกมองดูหน้านิกรแล้วกล่าวกับนายจอมทะเล้น
เบาๆ

“แกลงไปดูที่ปากหลุมซิอ้ายกร เอาไฟฉายในมือแกฉาย
ลงไปหลุมสำรวจดูให้รู้ว่ามิอะไรอยู่กันหลุม”

นิกรผินหัวเราะ

“ไม่สำเร็จ อย่ายุให้กันไปตายหน่อยเลยวะหมอ ขึ้นเดินไป
ขึ้นปากหลุม มันพ่นแสงวิเศษหรือปืนวิเศษเข้าใส่กันปู้ดเดียว
เท่านั้นก็ท่องทั้งหาศพไม่พบ”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าแห้วก็เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่
สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วรายงานให้ศาสตราจารย์ดิเรก
ทราบ

“รับประทานผู้คนที่อออยู่หน้าบ้านกลับไปหมดแล้วครับ
รับประทานมีฉลามบกคันหนึ่งมาที่หน้าบ้าน ได้ถามเรื่องราว
จากผม รับประทานผมก็โกหกนายตำรวจเขาว่าคุณหมอตกลง
ทุ่นระเบิดสนาม แล้วบังเอิญมันระเบิดขึ้น ตำรวจเขาก็เลยไป
เพื่อนบ้านกลับไปหมดแล้วครับ รับประทานผมให้ลุงม้วนปิด
ประตูรั้วใส่กุญแจแล้ว”

“ออะไร ออะไร ดีมาก แยกเดินไปคูที่ปากหลุมนั่นหน่อยซีอ้าย
แห้ว คุณให้รู้ว่ามันมีอะไรอยู่ในหลุม”

เจ้าแห้วทำคายน

“รับประทานเห็นจะไม่ไหวครับ เดี่ยวมันขึ้นงวงขึ้นมา
กระซอกผมลงไปหลุม รับประทานผมก็นำเท่านั้น”

ดร.ดิเรกผีนหัวเราะ

“แกกลัวตายเหมือนกัน”

“โธ่ – รับประทานกลัวซีครับ คุณหมอมีปืนสายฟ้าเดินเข้าไป
ไปคุณเองดีกว่าครับ จะได้รับรู้รู้ชั่ว”

นายพลดิเรกยิ้มแฉ่งๆแล้วสั่งศิรยะ

“ไม่เอาโว้ย ฉันก็กลัวตายเหมือนกัน” พูดจบเขาก็หันมา
ทางพ่อตาของเขา แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยปากพูด ท่านเจ้าคุณปัจฉ
นิกฯ ก็ชิงพุดขึ้นเสียก่อน

“พ่อขอตัวโว้ย ดิเรก ขอให้พ่อได้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสักห้า
หกปีเถอะวะ”

เสียงหวนหัวเราะก๊ากแล้วพุดเสริมขึ้นทันที

“ให้มันรู้ไปเถอะวะว่าชาวโลกอื่นจะมากำพาทพวกเรา เขา
อาจจะมาในฐานะมิตรก็ได้ มา – กันเอง ส่งไฟฉายมานี่อ้ายกร”

นิกรรีบส่งไฟฉายขนาดสองท่อนให้อาเสี่ยโดยดี ทุกคน

มองดูเสียงหวนอย่างชื่นชม อาเสียดินตรงไปยังปากหลุมนั้น แต่
แล้วก็หยุดชะงักเมื่อเขาได้ยินเสียงครางกระหึ่มเบาๆคล้ายกับ
เสียงเลื้อยวงเดือนตัดซุงที่ฟังในระยะไกล

เสียงหวนถอยหลังกรูดกลับมารวมกลุ่มกับคณะของเขา
เสียงครางในหลุมนั้นสงบเงียบไปแล้ว มีวัตถุชิ้นหนึ่งรูปร่าง
เหมือนวงช้างค่อยๆยื่นขึ้นขึ้นมาจากปากหลุม ลีศหายกับเจ้า
คุณปัจฉินึกๆ ต่างล่าถอยไปตามกัน

“กล้องเทเลสโคปไว้มือ” พลพูดเสียงสั้นๆ

“อไร่ คงเป็นเช่นนั้น”

พ.อ.พลจับแขนนายแพทย์หนุ่มไว้

“อย่ายิงนะหมอ ถ้าเรายิงมันก็หมายความว่ามันแสดงตัว
เป็นศัตรูของเราก่อน บางทีชาวโลกนี้อาจจะเดินทางมาเพื่อ
สร้างสัมพันธไมตรีอันดียิ่ง比我们เราก็ได้ แต่เขาจะขึ้นมาพบเรา
ก็ต่อเมื่อเขาแน่ใจว่าเขาปลอดภัย”

มีเสียงคุณหญิงวาดร้องตะโกนมาจากเฉลียงหลังตึกชั้นบน

“ว่ายังไงพ่อดิเรก พวกโลกพระอังคารไซ้ใหม่”

ศาสตราจารย์ดิเรกหันไปมองคุณหญิงวาดกับสิ่งนางซึ่งยืน
รวมกลุ่มกันอยู่บนเฉลียงหลังตึกนั้น แล้วเขาก็ร้องตะโกนตอบ

“ยังไม่ทราบครับคุณอา มันยังไม่ขึ้นจากหลุมครับ แต่มัน

ยื่นวงขึ้นมาแล้ว”

“จูนโระ ถ้ายังงั้นพวกโลกพระอังคารก็เป็นข้างเหมือนอย่างข้างในโลกเรานะซี พยายามจับมันให้ได้นะพ่อดิเรก”

คุณหญิงวาดทำให้สี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ ไปตามกัน ทุกคนจ้องมองควัดตุ๊กคล้ายวงข้างที่ยกขึ้นยกลง บางทีก็อ่อนไหวไปมา บางทีก็หุดหอยลงไปแล้ว โผล่ขึ้นมาอีก สักครู่ก็มีควัดตุ๊กคล้ายกับเสาเรือนต้นขนาดใหญ่ลักษณะกลมค่อๆ โผล่ขึ้นมาแทนที่

เสียงหวนเปลอตัวหัวเราะก๊าก

“ตอนแรกเป็นวงข้างโวย คราวนี้ดินข้างแน่ๆ อ้ายพวกโลกพระอังคารนี่ไม่มีมารยาทเลย ดันยกทำให้เราได้ รูปปร่างหน้าตาเหมือนข้างจริงๆอะ”

วัตถุที่เหมือนดินข้างค่อๆ หุดหอยลงไปในหลุม ศาสตราจารย์ดิเรกเอื้อมมือรับไฟฉายจากกิมหงวนแล้วเดินไปที่หลุมนั้นอย่างองอาจ พล พัชรภรณ์ ติดตามไปทันที อาเสี่ยวกับนิกรและเจ้าคุณปัจจนิกฯ บังเกิดความกล้าขึ้นมา ก็เดินตามไปด้วย ส่วนเจ้าแห้วไม่ยอมเข้าไป

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณยืนรวมกลุ่มกันที่ปากหลุมนั้น พลแย่งไฟฉายมาจากมีอนายพลดิเรก แล้วเปิดไฟฉายฉายลงไป

ในหลุม ทุกคนตื่นตื่นมหัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เมื่อแลเห็นวัตถุเป็นวงกลมคล้ายกะทะคว่ำจมอยู่ลึกจากปากหลุม ๑๐ เมตร วัตถุที่มองเห็นนี้ก็คือเหล็กเผาไฟที่แดงไปหมดทั้งแผ่น

ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร เสียงดังคล้ายนาฬิกาปลุกเดินก็ดังขึ้น แต่ดังกว่าเสียงนาฬิกาหลายร้อยเท่า

“ติก ๆ ๆ ๆ .....

“ถอยออกไปก่อนพวกเรา” ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวกับทุกคน “อย่าพึ่งแน่ใจนักว่ามันเป็นยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารตามที่กันสันนิษฐาน มันอาจจะเป็นจรวดขีปนาวุธติดระเบิดเวลาที่ก็ได้ ถอยไปยืนให้พ้นเขตอันตราย กันจะไปเอาเครื่องมือจับวัตถุระเบิดมาตรวจดูให้รู้แน่ว่าในหลุมมีระเบิดหรือเปล่า และกันจะพาหุ่นเหล็กของกันมาด้วย ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น บ๊อบบี้กับบิลลี่คงจะได้ช่วยกัน”

กิมหงวนว่า “เอามาให้หมดทั้ง ๑๐ ตัวซีหมอ”

“โน – กันถอดเป็นชิ้นๆเก็บใส่หีบไว้หมด มีหุ่นบ๊อบบี้กับบิลลี่เท่านั้นที่ไม่ได้ถอดเก็บไว้ในห้องใต้ดิน”

ทุกคนล่าถอยออกมาจากหลุมนั้นและตรงไปทางหลังตึกใหญ่หุดยื่นรวมกลุ่มกัน ศาสตราจารย์ดิเรกส่งปืนสายฟ้าให้พล

ถือไว้ แล้วกล่าวกับพลอย่างเบื่องานเป็นการ

“เอาปืนนี้ไว้พล ถ้าสิ่งที่อยู่ในหลุมเป็นมนุษย์ต่างโลกโผล่ขึ้นมา และเขาแสดงท่าทีเป็นศัตรูต่อเราก็เตรียมยิงได้ แกะจะต้องเล่นเกมเขาก่อนที่เขาจะเล่นเกมพวกเรา เข้าใจ แต่ถ้าเขายิ้มแย้มแจ่มใสหรือแสดงภาษาไปบอกให้รู้ว่าเขาต้องการเป็นมิตรกับเราก็เชิญเขาขึ้นไปบนดึก”

“ออไว้” พลแก๊งลือศาสตราจารย์ดเรก แล้วรับปืนสายฟ้ามาถือไว้

จอมนักวิทยาศาสตร์ชวนเจ้าแก้วไปกับเขา ทั้งสองวิ่งเหยาะๆขึ้นไปทางหลังดึก ตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สบตากับนิกร ท่านก็ถามว่า

“แกเข้าใจว่าอย่างไรนิกร วัตถุที่เรามองเห็นกันหลุมเมื่อที่นี่”

นิกรนั่งคิด

“พูดยากครับ ถ้าจะให้ผมสันนิษฐาน ผมก็อยากจะเดาว่า มันคือสะเก็ดดาวที่ตกลงมาจากฟากฟ้าหรือลูกอุกกาบาตนั่นเอง ที่เราเห็นลูกแดงเหมือนเหล็กเผาไฟ ก็เพราะมันเสียดสีกับบรรยากาศของโลกเราทำให้เกิดการเผาไหม้สลายตัวไป ที่ตกลงมาในบ้านเราก็คือส่วนที่เหลืออยู่”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบ

“เหตุผลของแก่น่าฟังเหมือนกันนิกร” แล้วท่านก็หันมาทาง พ.อ.กิมหงวน “แกละ แกลองสันนิษฐานซิ”

อาเลี้ยตันศิริยะ

“ผมเป็นพ่อค้าไม่ใช่ นักดาราศาสตร์ ผมรู้แต่เพียงว่าเราต้องพยายามขายสินค้าให้มากกว่าต้นทุน และต้องหิวไควตาไวคอยดูการเคลื่อนไหวของตลาดสินค้า อะไรควรจะทำก็ได้ก็ต้องเอาเงินล้านทุ่มก็คุ้มไว้ พอได้ราคาปล่อยไป ผมเคยได้กำไรน้ำตาตลอดตั้งห้าหกล้าน เรื่องสะเก็ดดาวหรือมนุษย์ต่างพิภพผมไม่สนใจหรอกครับ ผมรู้จักแต่พวกดาวโถที่ชอบขึ้นอยู่ตามหน้าโรงหนังและร้านกาแฟเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ค้อนอาเลี้ย

“พูดกวนอวัยวะเบื้องต่ำดีเหมือนกัน”

เลี้ยหงวนหัวเราะ

“แล้วอวัยวะเบื้องสูงไม่กวนหรือครับ”

“อ้าว – เลี้ยวฉันท้ะแก็เข้าให้เท่านั้นเอง” พูดจบท่านก็ยกมือตบหลัง พ.อ.พลเบาๆ “อาอยากฟังความเห็นของแกบ้างเกี่ยวกับวัตถุที่อยู่ในหลุมนั้น แกคิดว่ามันเป็นอะไระพล”

พลยิ้มเล็กน้อย สายตาของเขาจ้องมองไปที่หลุมใหญ่

ตลอดเวลา

“ผมไม่ชอบพูดอะไรแบบเดาหรือคาดคะเนหรือครับคุณ
อา ผมยอมรับว่าผมไม่ทราบว่ามันเป็นอะไร แต่ดิเรกมันเชื่อว่าเป็นยานอวกาศของชาวโลกพระอังคาร”

“อา ก็อยากจะเข้าใจอย่างนี้ แต่ว่า... ถ้าชาวโลกพระอังคารมีปัญหาสร้างยานฟ้าเดินทางมาโลกเราตั้ง ๔๐ กว่าล้านไมล์ เขาควรจะสร้างให้ดีกว่านี้ คือให้มันค่อยๆ ร่อนลงสู่พื้น ไม่ใช่พุ่งลงมาจมนดินอย่างนี้”

“วิธีการของนักวิทยาศาสตร์ชาวโลกพระอังคารอาจจะไม่เหมือนกับนักวิทยาศาสตร์ของโลกเรานะครับ”

“เออ – จริงของแก บางทีการที่มันจมนลงไปดินอาจจะช่วยให้จรวดอวกาศเย็นเร็วขึ้น หรือเป็นการหลบซ่อนตัว พรางตัวไม่ให้พวกเราเห็นว่าพวกเขาลงมาตรงไหน ชาวโลกมนุษย์ไม่เคยกระทำตัวเป็นมิตรกับชาวโลกอื่นเลย งานผีผ่านประเทศไหนก็ถูก ปตอ. ระคมยิง หรือถูกเครื่องบินประจัญบานไล่ยิง”

อาเสียวหัวเราะหึๆ แล้วพูดเสริมขึ้น

“คุณอาเชื่อหรือครับว่างานผีเป็นยานฟ้าของชาวโลกอื่น”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แม้แต่ดิเรกมันก็เชื่อ”

นิกรกล่าวขึ้นบ้าง

“เมื่อสองสามวันผมก็เห็นงานฝีมือของคุณพ่อ”

“โกหก เห็นที่ไหนวะ”

“ที่โรงครว้นนั่นแหละครับ มันบินออกมาจากหน้าต่างครัวที่แรกงานฝีมือบินออกมาก่อน แล้วขามผี ไม้ตีพริกผีและครกผีก็ตามออกมา ปรากฏว่าคุณอาหญิงท่านไปตรวจโรงครัวแลเห็นถ้วยขามวางกองรองซ้อนกัน ไม่ได้ล้าง ท่านโมโหเดือดร้อนมากให้พรแม่ครัว แล้วเหวี่ยงงานฝีมือออกมาหน้าต่าง ผู้คนที่อยู่ในครัววังกระเจิงไม่รู้ทางไปเมื่อเจ้าแม่พิโรธ” พุดจบนิกรก็อ้าปากท้าวเสียดสนั่นหวั่นไหว “เฮ้อ...ง่วงนอนแล้วโว้ย ไปนอนดีกว่า”

เสียดหงวนคว่ำแขนนิกรไว้

“อย่าเพิ่งนอนอ้ายกร ฐานะของพวกเรายังไม่ปลอดภัยนัก ถ้าในหลุมนั้นมียานอวกาศและมีชาวโลกพระอังคารอยู่ในนั้น มันอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่พวกเราและบ้านเมืองอย่างใหญ่หลวงก็ได้ เมื่อสักครู่นี้แกก็เห็นแล้ว ที่มันไหลลงวงและยื่นดินขึ้นมาจากปากหลุม”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“หรือชาวโลกพระอังคารมันส่งข้างมาให้ชาวโลกเรา... ในยานอวกาศที่อยู่ในหลุม อาจจะมีข้างเพียงตัวเดียวเท่านั้น”

อาเสียอดหัวเราะไม่ได้

“แล้วใครจะเป็นนักบินขับยานอวกาศพาช้างมา”

“ทางโน้นเขาคงฝึกช้างให้รู้จักขับขี่ยานอวกาศจนมีความชำนาญดี ช้างเป็นสัตว์ฉลาดหัดง่ายนี่หว่า หกคะเมนตีลังกาได้ ลวด เล่นบาร์เดี่ยว บาร์คู่ กระโดดค้ำ กระโดดสูง วิ่งข้ามรั้ว พุ่มน้ำหนัก ฟุ้งแหลง ขว้างจักร กีฬาประเภทลู่อู่อและลานช้างแสดงได้ทั้งนั้น รักบี้หรือฟุตบอลก็เล่นได้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกฝ่ามือข้างขวาปลักหน้านิกรก่อนข้าง
แรง

“พอแล้ว ช้างตัวก็ตะบวยอะไรกันวะเล่นฟุตบอลและเล่นรักบี้ได้”

นิกรซักถิว

“ให้คิดันตายซีครับ เดี่ยวจะหาว่าผมโกหก ผู้เล่นกองกลางฟุตบอลทีมชาติของเราที่เล่นในตำแหน่งฮาล์ฟนะเป็นช้างนะครับ”

“เขาชื่อช้างนะซี”

นิกรหัวเราะเบาๆ

“ใช่ครับ เขามีชื่อเล่นๆว่าช้าง ขึ้นเอาช้างจริงๆลงเล่นฟุตบอล อีกฝ่ายหนึ่งมันจะกล้าสู้หรือครับ ดีไม่ดีพ้อกระทืบแบน

ติดสนาม หรือเพียงแค่ตัวเองคว้านเอาไว้ก็ช็อกตายแล้ว”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงขบขัน

“อ้ายกรพูดอะไร ไม่เคยมีความจริงปนอยู่เลย มีแต่ลอย
ทั้งนั้น”

“ถูกละ” นิกรพุดยิ้มๆ “แต่ฉันโกหกฉันก็ไม่ได้ทำให้ใคร
เสียหาย ไม่เหมือนกับแกไว้อย่าง โทกหกปกคลุมเล่ห์เหลี่ยมในการค้า
ร้อยแปดพันประการ ราคาสินค้าหลายอย่างในท้องตลาดอยู่ใน
อิทธิพลของแกทั้งนั้น แกจะสั่งให้ขึ้นหรือลงเมื่อไรก็ได้ เป็นต้น
ว่า ราคาทองคำ ราคาข้าวสาร”

“อ้าวๆๆ ชักจะลามปามมาถึงธุรกิจ กันเป็นพ่อค้าใหญ่
ไว้อย่างนี้ ไม่ใช่มีขุมมาขายหรือหาบถ้วยเตี้ยขาย กันก็ต้องดำเนิน
นโยบายการค้าของกันเพื่อหาผลกำไรในการค้า ที่แกสุขสบาย
ทุกวันนี้ ได้เงินปันผลปีละหลายล้านในฐานะที่แกเป็นหุ้นส่วน
ของกัน ไม่ใช่เพราะความสามารถของกันหรือเพื่อน คุณ
อาทั้งสองกับพวกเมียๆของเราตลอดจนพวกเราทุกคนไม่ได้
เห็นดเห็น้อยอะไรเลย ถึงปีก็ได้เงินปันผล”

พลยิ้มให้เสีหงวน

“จริงของแก พวกเราสำนึกในบุญคุณของแกเสมอ อย่าง
น้อยเราก็ได้เงินปันผลจากบริษัทการค้าต่างๆปีหนึ่งคนหนึ่งราว

สี่ล้านบาท”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

“อายุอมรับว่าแกเป็นนักการค้าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในเมืองไทย เพราะแกมีเงินทุนมากนั่นเอง และแกผ่านงานมามากต่อมาก”

เลี้ยหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“ผมน่าจะปิดทองที่ก้นพระนะครับ จะว่าปิดทองหลังพระ ถ้าใครไปยืนดูทางหลังก็คงมองเห็นทองที่ปิด แต่นี้ผมยกองค์พระขึ้นแล้วปิดที่ก้นท่าน ไม่มีใครเห็นหรือครับ นอกจากจะมีใครยกท่านขึ้นดู ราคาข้าวสารที่คงที่ไม่ขึ้นไปกว่านี้ก็เพราะผมคนเดียว พวกพ่อค้าใหญ่ๆ นะเขาอยากจะขึ้น แต่ผมไม่ยอม เพราะเห็นแก่พี่น้องของเราที่ยากจน น้ำตาลก็เหมือนกัน ผมจะไม่ยอมให้ราคาน้ำตาลสูงไปกว่านี้เป็นอันขาด ทุ้งๆ ที่ราคาน้ำตาลในตลาดโลกสูงขึ้นเพราะการผลิตน้ำตาลน้อยลง”

การสนทนาสิ้นสุดลงทันทีเมื่อนายพลดิเรกเดินนำหน้าพาหุ่นยนต์ทั้งสองตัวลงมาจากบันไดหลังตึก โดยมีเจ้าแห้วติดตามมาอย่างใกล้ชิด หุ่นยนต์แสนรู้ทั้งสองตัวคือหุ่นอิเล็กทรอนิกส์ที่รู้ภาษามนุษย์ ฟังคำสั่งเข้าใจและพูดภาษาคนได้ดีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีชีวิตจิตใจและความรู้สึกเหมือนมนุษย์ ทั้งสองคือหุ่นบ๊อบบี้และหุ่นบิลลี่ ซึ่งนายพลดิเรกรักใคร่เหมือนกับ

บุตรบุญธรรมของเขา แต่บ๊อบบ็อยู่ข้างจะเล็ดร่อนมูทะลุคุดัน
สักหน่อย พุดอะไร โฝงผางไม่เกรงใจใคร

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างมองดูหุ่นยนต์ทั้งสอง
ตัวอย่างชื่นชม บ๊อบบ็อยกมือโบกให้ พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้า
คุณปัจจนึกฯ แล้วกล่าวทัก

“ฮัลโล สวัสดีครับ สวัสดีทุกๆคน”

ศาสตราจารย์ดิเรกยกเท้าขวาเหยียดลูกแปดลูกกันหุ่นบ๊อบบ็
ดั่งปลั๊ก

“นี่แน่ะ แกเป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่ง ป้าไม่เคยอบรมแก้ไขให้ทัก
ผู้ใหญ่อย่างนี้ ไหว้ซีวีย์ ไม่ใช่โบกมือให้ ยังจะมองหน้าอีก เดี่ยว
ก็ซัดตุมเข้าให้อีกทีเท่านั้น นั่งยองๆทั้งสองคน แล้วไหว้ให้สวยๆ
ตามแบบคนไทย”

หุ่นบ๊อบบ็อยกมือลูบคลำกันพลางสูดปากเบาๆ

“ยื่นไหว้ได้ไหมครับป้า” หุ่นบ๊อบบ็อยุดยิ้มๆ “ขามมมันฝืด
พี่แห้วเพิ่งหยอดน้ำมันให้เมื่อกี้นี่เอง ลูกนั่งลำบากหน่อยครับ

ดร.ดิเรกหัวเราะกิก

“เอา ยังนั่งไม่ถนัดยื่นไหว้ก็ได้ แกสองคนไหว้เพื่อนๆและ
พ่อตาของป้าเดี๋ยวนี้ แกเป็นผู้ดีต้องมีมารยาท แกไม่ใช่พวกจิกโก้
ที่ฉันทเก็บมาเลี้ยง”

หุ่นยนต์ทั้งสองต่างยกมือไหว้สามเกลอและท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ ตามคำสั่งของผู้ให้กำเนิดมัน บิลลี่ไหว้ได้สวยงาม แต่บ๊อบบี้ไหว้อย่างสงัด ดร.ดิเรกยกหลังมือขวาตบหน้าหุ่นบ๊อบบี้ค่อนข้างแรง

“ฉันเคยสอนให้แกไหว้อย่างนี้หรือ ไหว้ผู้ใหญ่อต้องประนมมือให้ปลายนิ้วอยู่ระดับคาง แล้วก็ศีรษะลงไปเล็กน้อย นี่แกไหว้แบบเปรตขอส่วนบุญนี่หว่า ดันประนมมือขึ้นเหนือหัวแล้วยืนถ่างขาเสียด้วย เดี่ยวตบหน้าตาหัน สอนไม่รู้จักจำ แกทำคือกับฉันฉันถอดเป็นเศษเหล็กส่งไปขายเชียงกงง่ายๆนะจะบอกให้”

หุ่นบ๊อบบี้ทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“โธ่ – ปากี่เข้มนวดกดขันเสียดจริงๆ ผมรู้ภาษามนุษย์ก็นับว่าผมเป็นยอดหุ่นยนต์แล้ว คนทุกๆยังสอนอะไรไม่มีใครจะจดจำ มือแข็งไม่ชอบไหว้ใคร เห็นใจผมบ้างซีครับ ตั้งเกือบสองเดือนแล้ว ป้าถอดแบตเตอรี่ผมออก ทิ้งให้ผมกับบิลลี่นั่งสูมกันอยู่ในห้องใต้ดินขี้ฝุ่นจับเกลอะ พอใส่แบตเตอรี่เช็ดฝุ่นออกและหยอดน้ำมันให้เครื่องยนต์กลไกในตัวเราทำงาน มันก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป เรื่องมารยาทป้าไม่ต้องวิตกกังวล ผมยังรู้จักเดินก้มตัวเมื่อผ่านหน้าผู้ใหญ่วู้จักพุดขอบพระคุณ, เสียใจ และขอ

ประธานโทษ ผมน่าจะถูกเจ้าคุณเหมือนกันนะครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง นายพลดิเรกผู้สร้าง
หุ่นยนต์หัวเราะงอหาย

“แก่นะเรอะลูกพระยา”

บ๊อบบี้ยิ้มแห้งๆ

“ผมเข้าใจว่าอย่างนั้นแหละครับ”

“พระยาอะไรวะ” นายแพทย์หนุ่มถามเสียงหัวเราะ

“พระยามูลเหล็กครับ หรือไม่ก็พระยาจันทน์”

พล พัทธภรณ์ เดินเข้ามาหาหุ่นบิลลี่แล้วยื่นมือให้จับ

“แกเรียบร้อยสงบเสงี่ยมเหมือนผู้หญิง ไม่มูทะลุคุดัน
เหมือนบ๊อบบี้ สติปัญญาก็ไม่เลว แกลองตอบฉันซิบิลลี่
ระยะทางจากโลกพระอังคารกับโลกเราห่างกันเท่าใด ป้าแกเคย
บอกฉันว่าเขาสอนวิชาฟิสิกส์สาขาดาราศาสตร์ให้แก่สองคน
แล้ว”

“ครับ ผมกับบ๊อบบี้ได้เรียนมาแล้ว ขณะนี้เป็นเดือน
มกราคม ดาวอังคารอยู่ห่างจากโลกเรา ๕๑ ล้านไมล์ครับ แต่ถ้า
เดือนพฤษภาคมจะเข้ามาใกล้โลกเราในระยะ ๔๐ ล้านไมล์”

พลหันมาทางบ๊อบบี้

“ถูกไหมวะบ๊อบบี้”

หุ่นบี๊อบบี๊อมยิ้ม

“ถูกครับ แต่บิลลี่ควรจะตอบให้ละเอียด คำตอบที่ถูกต้องก็คือ ขณะนี้ในระยะเดือนมกราคมนี้ ดาวอังคารอยู่ห่างจากโลกเราห้าสิบล้านสามแสนสี่หมื่นหกพันสองร้อยห้าสิบล้านและพันสองร้อยหกพัน ๔ นิ้ว”

“อ้อ” เสียหวนร้องสุดเสียงแล้วยกมือขวาเขกบาลหุ่นบี๊อบบี๊ดังโป๊ก “แกรู้มากเกินไปเสียแล้ว แม่แต่เศษเป็นนิ้วแก็รู้”

นายพลดิเรกโบกมือให้ทุกคนสงบปากเสียง

“ทุกคนฟังทางนี้ กันจะใช้หุ่นบี๊อบบี๊ลงไปสำรวจหลุมลึกนั้น และเมื่อกลับขึ้นมา บี๊อบบี๊จะบอกเราเองว่าวัตถุที่อยู่กันหลุมเป็นจรวดขีปนาวุธจากโลกเราที่ประเทศใดประเทศหนึ่งยิงมาตกที่นี่ หรือว่ามันเป็นยานฟ้าของชาวโลกพระอังคาร ในตัวหุ่นบี๊อบบี๊มีเครื่องมือตรวจวัตถุระเบิดติดอยู่แล้ว กันเลยไม่ต้องขนเครื่องมือมา” พุดจบเขาก็หันมาทางหุ่นบี๊อบบี๊ถูกบุญธรรมของเขา “บี๊อบบี๊ถูกรัก ชีวิตของพวกเราและประชาชนในตำบลนี้อาจจะอยู่ในระหว่างความเป็นความตายก็ได้ เพราะป้ายังไม่รู้แน่ชัดว่าวัตถุที่อยู่ในกันหลุมใหญ่นั้นคืออะไร แกลงไปพิสูจน์ ใช้พลังอันมหาศาลของแก็กระโดดลงไปในหลุม เมื่อสำรวจเรียบร้อยแล้วขึ้นมา”

หุ่นบ๊อบบี้ปลาทูปลื้มใจอย่างยิ่งที่เขาได้มีโอกาสรับใช้นายพลดิเรก

“ครับ ผมจะพยายามสำรวจให้รอบคอบ”

เสียงหวนเตือนหุ่นบ๊อบบี้ด้วยความหวังดี

“ระวังนะ ไว้ยบ๊อบบี้ พวกมนุษย์โลกพระอังคารมันอาจจะเล่นงานแก็”

หุ่นบ๊อบบี้หัวเราะเบาๆ

“ผมเป็นหุ่นอิเล็กทรอนิกส์ครับ ผมไม่กลัวเจ็บและไม่กลัวตาย”

“เออ จริงของแก็”

หุ่นบ๊อบบี้หันมายกมือจับแขน พ.อ.นิกร

“ลงไปกับผมไหมล่ะครับคุณนิกร”

นิกรสะดุ้งโหยง ปิดมือหุ่นบ๊อบบี้ออกทันที

“ทะเลิ่ง ถ้าพวกเราถล่มลงไป หมอมันคงไม่ไปพาแก็กับบิลลี่มาห rokok หมอบอกแก็หรือเปล่า เมื่อกี้มันขึ้นวงและขึ้นดินออกมาจากปากหลุมโน่น”

“เปล่าครับ ป้าไม่ได้เล่าให้ฟัง เป็นแต่บอกว่า สงสัยว่ามีมนุษย์โลกพระอังคารนำยานฟ้ามายังในบ้านเรา ถ้าชาวโลกพระอังคารเป็นข้าง ก็ไม่น่ากลัวอะไรนี่ครับ เพราะเครื่องกลไกไฟฟ้า

ในตัวผมมีกำลังตั้ง ๑๕๐ แรงม้า หรือเท่ากับ ๒๕ แรงช้าง”

นิกรพยักหน้าแล้วพูดตัดบท

“พอแล้วอ้ายบ๊อบ ชักจะบ้าน้ำลายแล้ว”

“โธ – เกือบสองเดือนแล้ว ผมเพิ่งได้พูดวันนี้เอง เปรี๊ยะปากเต็มทนครับ” แล้วหุ่นบ๊อบก็หันมาทางเพื่อนของมัน “ให้พรกันหน่อยซีวะบิลลี”

หุ่นบิลลียิ้มให้

“โชคดีเพื่อน ขอให้แกกลับขึ้นมาจากหลุมด้วยความปลอดภัย”

หุ่นบ๊อบบียกมือขวาถอดคอเจ้าแห้ว

“ไป – พีแห้ว ลงไปสำรวจหลุมนั้นกับผม”

เจ้าแห้วร้องเอะอะเอ็ดตะโรเกาะมือหุ่นบ๊อบบ๊อบ

“เกาะพาฉันไปหาที่ตายหรือ ไปคนเดียวซีโวย แกเป็นหุ่นเหล็ก ถึงมันจะเอาอาวุธวิเศษสังหารแก แกก็ไม่ตาย แข็งขาหลุดหัวหลุด คุณหมอกี่ซ่อมให้แกใหม่ได้ เครื่องกลไกไฟฟ้าในตัวแก ชาร์จก็ซ่อมได้”

หุ่นบ๊อบบ๊อบหัวเราะลั่น มันพาร่างอันสูงใหญ่ของมันเดินตรงไปยังหลุมนั้น สืบหาภัยกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วติดตามมาห่างๆ แล้วหยุดยืนรวมกลุ่มอยู่ข้างตุ๊กตาปั้นรูปวินัสถือ โคมไฟฟ้า

ตัวหนึ่ง แสงไฟฟ้าที่ตุ๊กตาและที่เสาไฟฟ้าส่องสว่างไปทั่วบริเวณนั้น ศาสตราจารย์คิดิเรกรับปืนสายฟ้ามาจาก พ.อ.พล เตรียมพร้อมที่จะใช้ปืนวิเศษของเขาให้เป็นประโยชน์เมื่อมีความจำเป็นไม่อาจจะหลีกเลี่ยงการปะทะกันได้

ทุกคนใจเต้นระทึกไปตามกันเมื่อแลเห็นหุ่นบ๊อบบี้กระโจนลงไปในกลุ่มลึกลับอย่างกล้าหาญ สายตาทั้งหมดจ้องมองไปที่ปากหลุม ต่างอยู่ในความสงบเงียบ ไม่มีใครปริปากพูดอะไรเลย

ในนาที่นั้นเอง ทุกคนก็สะดุ้งเฮือกไปตามกันเมื่อได้ยินเสียงหุ่นบ๊อบบี้ร้องโอดโอยและตะโกนขอความช่วยเหลือ

“โธ้ย – ช่วยด้วยครับ ป้าช่วยผมด้วย”

ร่างอันสูงใหญ่ของหุ่นอิเล็กทรอนิกส์ถูกเหวี่ยงขึ้นมาจากปากหลุม ลอยละลิวสูงจากพื้นดินตั้งห้าหกเมตร แล้วหล่นลงมาห่างจากปากหลุมเกือบสองเมตรเสียงดังโครม แฉกซ่ายและขวของหุ่นบ๊อบบี้หลุดกระเด็น เครื่องยนต์กลไกในตัวหุ่นชำรุดหมด หุ่นยนต์นอนเหยียดขาหนึ่งเฉยหมดประสิทธิภาพแล้ว

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วพลอยเสียชีวิตไปตามกัน หุ่นบิลลีโกรธแค้นแทนเพื่อนของมันก็กล่าวกับนายพล

ดิเรกว่า

“ป้า ส่งปืนสายฟ้าให้ผมเถอะครับ ผมจะใช้ปืนวิเศษของป้าผมนั่นเอง ผมจะฆ่ามนุษย์ชาวโลกพระอังคารที่อยู่ในหลุม จีนปล่อยไว้เป็นอันตรายแน่”

ศาสตราจารย์ดิเรกสันศิริชะ

“โน – ป้ายังหวังที่จะเจรจากับเขาด้วยสันติวิธี แก่ไม่ต้องเป็นห่วงเพื่อนของแก ป้าใช้เวลาซ่อมแซมไม่กี่ชั่วโมงบ๊อบบี้ก็จะเคลื่อนไหวได้ พุดได้ มีชีวิตจิตใจเหมือนเช่นเดิม นี่ถ้าหากว่าใช้คนลงไป ถูมันจับเหวี่ยงขึ้นมาอย่างนี้ ก็คงกระตุกออกนอกเนื้อเท่งทิ้งไปแล้ว”

นิกรกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้นๆ

“ช่างจริงๆแหละ ไร้ยอม ต้องมีช่างอย่างน้อยตัวหนึ่งอยู่ในยานอวกาศ”

นายพลดิเรกขมวดคิ้วย่น

“แกอย่าเดาส่งเดชหน่อยเลยวะ เครื่องยนต์กลไกนะมันมีกำลังมากกว่าช่างมากมายนัก น้ำหนักตัวของหุ่นบ๊อบบี้หนักไม่ถึง ๑๐๐ กิโลไม่มากมายอะไร แกก็เคยเห็นเครื่องทุ่นแรงแล้วที่ยกของหนักเป็นตันๆ”

พลพุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“แล้วแกจะจัดการอย่างไรกับวัตถุที่อยู่ในหลุมนั้น จะเอา
ยังงี้ก็เอาไว้อ ย่าปล้อยมันไว้เลย”

นายพลดิเรกยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

“ขอให้กันใช้ความพยายามเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อติดต่อกับ
ชาวโลกพระอังคารในหลุมนั้นด้วยสันติวิธี” พุดจบเขาก็หันมา
ทางเข้าแหว “ขึ้นไปที่ห้องลับ เอาเครื่องขยายเสียง
ทรานซิสเตอร์พร้อมด้วยลำโพงและไมโครโฟนทั้งชุดมาให้ฉัน
เร็วหน่อย”

เจ้าแหวรับคำสั่งแล้ววิ่งเหยาะๆขึ้นไปบนดึก เจ้าคุณปัจจ
นิกฯ กล่าวถามศาสตราจารย์ดิเรกทันที

“แกจะพุดติดต่อกับชาวโลกพระอังคารหรือดิเรก”

“อไร เป็นวิธีเดียวเท่านั้นแหละครับที่จะให้เขารู้ว่าเรา
เป็นมิตรของเขาไม่ใช่ศัตรูของเขา”

อาเสี่ยพุดโพล่งขึ้นทันที

“จะได้ผลหรือวะหมอ แกพุดภาษาไทยแล้วพวกโลกพระ
อังคารพุดภาษาของเขา”

ดร.ดิเรกเปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยหงวน

“แกน่าจะรู้ว่าชาวโลกพระอังคารในยานอวกาศที่อยู่ใน
หลุมใหญ่นั้น ล้วนแต่เป็นยอดนักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่ช่างอย่างที

อ้ายกรเข้าใจ ก่อนจะเดินทางมาโลกของเรา เขาจะต้องเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งเครื่องมือแปลงภาษาพูดของโลกเราให้เป็นภาษาของเขา และแปลงภาษาของเขาให้เป็นภาษาไทยหรือภาษาชาติใดชาติหนึ่งที่เขานำยานอวกาศของเขาลงในดินแดนของชาตินั้น เครื่องแปลงภาษาพูดทำได้ไม่ยากอะไร สร้างความเทียมยังยากกว่า กันเคยพูดเสมอว่าดาวอังคารมีมนุษย์ มีพืชและสัตว์ มีออกซิเจน มีน้ำ มีทะเลมีภูเขาคล้ายคลึงกับโลกเรา และชาวโลกพระอังคารต้องเฉลียวฉลาดกว่ามนุษย์ในโลกเราแน่ๆ เพราะดาวอังคารเกิดก่อนโลกเราหลายพันล้านปีที่นักดาราศาสตร์ยืนยันว่าไม่มีมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตก็เป็นเรื่องเดาส่งเดช เมื่อโลกเรามีมนุษย์โลกพระอังคารทำไมจะมีมนุษย์ไม่ได้”

คราวนี้ทุกคนฟังนายพลดิเรกพูดด้วยความสนใจ

“แต่มนุษย์โลกพระอังคารคงมีรูปร่างหน้าตาแตกต่างกว่ามนุษย์ในโลกเราใช่ไหมหม่อม” พลถามยิ้มๆ

“อ้อไร คนละโลก ดินฟ้าอากาศแตกต่างกัน มนุษย์จะเหมือนกันได้อย่างไร แต่รวมความแล้วก็เป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ประเสริฐที่เฉลียวฉลาดกว่าสัตว์เดรัจฉาน มีอารยธรรม วัฒนธรรม มีศิลปวิทยาการ รู้จักนุ่งผ้าและเป็นฝั้วเมียกันเป็นคู่ๆ

“ไม่มีการแบ่งสรรปันส่วนให้ใคร เป็นต้นว่าเมียเราเพื่อนฝูงจะขอ ยืมไปเป็นเมียสักสองสามวันเราก็ไม่ยอม หรือเพื่อนๆของเมียเรา จะขอยืมเราไปเป็นตัวบ้างสักสองสามวันเมียเราก็ไม่ยอม แน่نون นี่แหละคือสภาพของมนุษย์”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรจึงกล่าวกับหุ่นบิลลี

“เฮ้ย – บิลลี ยืนเฉยอยู่ทำไมล่ะ ไปอุ้มเพื่อนแกมาซิ เก็บ แขนขาเอามาด้วย”

หุ่นบิลลีร้องไห้ มั่นยกหลังมือซ้ายเช็ดน้ำตาแล้วพูดเสียง สะอื้น

“น่าสงสารบ๊อบบี้เหลือเกินครับ เห็นหน้าก้นอยู่หลัดๆเท่ ึ่งทิ้งเสียแล้ว ต่อไปนี้ผมขาดเพื่อนคู่หูแล้ว”

“เฮ้” นายพลดิเรกเอ็ดตะโร “ฉันบอกแกแล้วว่าฉันจะช่วย ซ่อมให้คืนดีเหมือนอย่างเดิม ไปซิ... ไปอุ้มบ๊อบบี้พาขึ้นไปบน ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วไม่ต้องไปยุ่งกับมัน แกอยู่เฝ้า ห้องทดลองอย่าให้ใครเข้าไปในห้องอย่างเด็ดขาด พวกเราจะ จัดการกับชาวโลกพระอังคารเอง”

หุ่นบิลลีเดินร้องไห้เข้าไปหาซากหุ่นบ๊อบบี้เพื่อนเกลอของมัน เก็บแขนขาของบ๊อบบี้แล้วทรุดตัวลงนั่งอุ้มหุ่นบ๊อบบี้ขึ้นพา เดินไปที่ตึกใหญ่ ในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วก็หิวกระเป่าเครื่องขยาย

เสียงทรานซิสเตอร์ของศาสตราจารย์ดิเรกลงบันไดตรงเข้ามาใน
สวนหลังบ้านพร้อมด้วยลำโพงและไมโครโฟนประจำเครื่อง

เจ้าแห้ววางกระเป๋าเครื่องขยายเสียงลงบนม้าหินอ่อนตัว
หนึ่ง คร.ดิเรกจัดแจงติดต่อสายไมโครโฟนและลำโพงซึ่งเขาทำ
ไว้เรียบร้อยอยู่แล้ว เพียงแต่แก้สายที่ม้วนออกแล้วเสียบขาของ
มันเข้าไปในปลั๊กไฟ นายแพทย์หนุ่มส่งลำโพงรูปสี่เหลี่ยมแบน
ขนาดกะทัดรัดให้เจ้าแห้ว

“แกลเดินไปที่ปากหลุมนั้นแล้วหย่อนลำโพงลงไปหลุม
ประมาณเมตรเดียวก็พอ”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกเหินวาบไปหมดทั้งตัว

“รับประทานเห็นจะไม่ไหวละครับ ประเดี๋ยวมันเล่นงาน
ผมเหมือนหุ่นบี๊อบบี้”

พ.อ.พลจัตมาองคฺุหน้าเจ้าแห้วด้วยแวตตาแข็งกร้าว

“ทำตามคำสั่งดิเรกอ้ายแห้ว ถ้าไม่ทำตามคำสั่งจะเจ็บตัว
อย่าปอดแตกให้มากนักเลยนะ”

“รับประทานผมกลัวนี่ครับ” เจ้าแห้วพูดเสียงร้องไห้ “คุณ
ไปเองซีครับ”

“ได้ – ส่งลำโพงมา ฉันจะเอาไปหย่อนลงในหลุมเอง ถ้า
ฉันทำได้ฉันตะแอกสามที”

เจ้าแห้วสะดุ้งเล็กน้อย

“รับประทานถ้ายังงั้นผมไปเองดีกว่าครับ” พูจจบเจ้าแห้วก็ค่อยๆเดินไปที่หลุมใหญ่ นายพลดิเรกจับสายลำโพงไว้และผ่อนสายตามไป

เจ้าแห้วยืนจๆจ้องๆอยู่สักครู่ก็ตั้งใจเลื่อนตัวไปที่ปากหลุมแล้วหย่อนลำโพงลงไป ในหลุม ดร.ดิเรกดึงสายไฟไว้พันติดกับกิ่งไม้เล็กๆเพื่อให้ไมโครโฟนลึกลงไปในหลุมเพียงเมตรเดียว เจ้าแห้ววิ่งกระหืดกระหอบกลับมาหาคณะพรรคสี่สหาย

ศาสตราจารย์ดิเรกเปิดเครื่องขยายเสียงให้เริ่มทำงาน ถึงแม้มันเป็นเครื่องขยายเสียงทรานซิสเตอร์ขนาดเล็กใช้ถ่านไฟฉาย ๑๐ ก้อน แต่เครื่องขยายเสียงนี้ก็ดังมากและดังชัดเจน เพราะดร.ดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ได้สร้างมันขึ้นเอง ไม่ได้ซื้อหรือสั่งมาจากต่างประเทศ นายพลดิเรกยกไมโครโฟนขนาดจิ๋วขึ้นพูดซ้ำๆ เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

“ฮัลโลล มิตรต่างพิภพ โปรดฟังเรา ข้าพเจ้าศาสตราจารย์ดิเรกนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์คนสำคัญของโลกนี้กับคณะของข้าพเจ้าขอต้อนรับท่านด้วยไมตรีจิต ด้วยสันถวะไมตรีอันดียิ่ง ขณะนี้ยานอวกาศของท่านตกอยู่ในเขตบ้านของเรา ท่านได้ยินไหมที่ข้าพเจ้าพูด กรุณาตอบด้วย เราทุกคนยินดีต้อนรับ

ท่านในฐานะที่เป็นแขกผู้มีเกียรติของเรา และขอรับรองว่าท่านกับ
คณะของท่านจะไม่ได้รับภัยอันตรายจากพวกเราเลย

เจียบกริบ หลังจากนั้นสักครู่ทุกคนก็แลเห็นวัตถุคล้าย
วงช้างค่อยๆ โผล่ขึ้นมา นายพลดิเรกริบวางปืนสายฟ้าลงบนม้า
หินอ่อน เพราะเขารู้ว่าวัตถุที่โผล่ขึ้นมาจากหลุมนั้นคงเป็น
กล้องคล้ายกับกล้องเรือดำน้ำ จึงไม่ต้องการให้ชาวโลกประ
อังการแลเห็นอาวุธร้ายในมือของเขา

ดร.ดิเรกริบบอกกับพรรคพวกของเขาโดยเร็ว

“ขี้มเข้มแจ่มใสและโบกมือให้วงช้างนั้นหน่อยไว้ย มัน
คือกล้องแบบกล้องเทเลสโคป เอชซี ให้เขารู้ว่าเราเป็นมิตรของ
เขา”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ต่างกระโดดโลดเต้นและก๊วก
มือร้องทักทายอย่างสนิทสนม เลี้ยวหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“ขึ้นมาเถอะเพื่อน ถึงแกเป็นช้างก็ไม่น่าอับอายอะไร พวก
เราทุกคนเป็นมิตรที่ดีของพวกเขา”

วงช้างค่อยๆ หดหายลงไป แต่แล้วในนาที่นั้นเองก็มีเสา
เหล็กอันเล็กๆ เหมือนสายอากาศทีวีแต่ยาวกว่าค่อยๆ โผล่ขึ้นมา
จากหลุมนั้น ยอดเสาอันเป็นรูปวงกลมขนาดเท่าฝ่าจุกเบียร์และมี
ไฟสีแดงปิดเปิดควาววับตลอดเวลา แสงสว่างของไฟสีแดงนั้น

สว่างจ้าไปทั่วสวน ทำให้พื้นดินและต้นไม้ใหญ่ค่อยกลายเป็นสี
แดงระเรื่อเมื่อไฟเปิด แต่พอไฟปิดก็มีดสลัวลาง มีแต่ไฟทางบน
เสาไฟและไฟที่ตุ้กตาปั้นข้างม้าหินอ่อน

มีเสียงกังวานดังออกมาจากวัตถุคล้ายฝาจากเบียร์นั้นแต่เป็น
ภาษาที่ไม่มีใครฟังออก

“ฮีดชะบือฮา ปะฮูดรูฮา ชันโย”

อาเสี่ยหันมามิให้นายพลดิเรก

“ทำมันเอาวิทยุมาขายวะ”

นายพลดิเรกจุกปาก

“เฉยๆน่าอย่าเพิ่งเดา เครื่องแปลงเสียงอาจจะยังทำงานไม่
เรียบร้อย”

เงิบไปชั่วขณะ แล้วก็มียังเสียงดังเหมือนลิงกัดกัน นายพล
ดิเรกพูดไมโครโฟนต่อไป

“มิตรต่างพิภพ ท่านฟังภาษาของเราเข้าใจไหม”

มีเสียงพูดตอบศาสตราจารย์ดิเรกทันที

“เมื่องรู้ไร ชันโย...ชันโย”

นิกรหันมากระซิบบอกนายแพทย์หนุ่ม

“ถ้าพูดอย่างนี้พอรู้เรื่องวะ เมื่องรู้ไร ไม่รู้เรื่อง แต่คำว่า

ชั้นโย แปลไม่ออก คงไม่ใช่ภาษาญี่ปุ่นแน่นอน”

นายพลดิเรกส่งไมโครโฟนให้นายจอมทะเล้น

“ถ้ายังงั้นแกช่วยเจรจากับชาวโลกพระอังคารหน่อยเถอะ
วะ กันรู้สึกว่าจะแก้มักจะมีความรู้พิเศษดีกว่าพวกเราเสมอ”

นิกรพูดกรอกไมโครโฟนโดยเร็ว

“ฮัลโหล จีมาซีน...เราคับต่อนหรือ”

มีเสียงห้าวๆพูดตอบ

“ถ้าปากนักก็พูดภาษาไทยเถอะครับ ผมขอประทานโทษ
เมื่อกี้นี่เครื่องแปลงภาษาพูดของเราเกิดขัดข้อง บัดนี้ใช้การได้ดี
แล้ว เรากำลังพูดภาษาโลกพระอังคาร ที่พวกคุณได้ยินเป็น
ภาษาไทยก็เพราะเรามีเครื่องแปลงภาษาติดอยู่กับตัวเรา”

ศาสตราจารย์ดิเรกดีใจอย่างยิ่ง เขาแย่งไมโครโฟนมาจาก
นิกร แล้วพูดกับอากันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันแสนไกล

“สหายรัก เราชาวมนุษย์ขอต้อนรับท่านด้วยไมตรีจิตจริงๆ
เชิญท่านขึ้นมาเถิด ขอรับรองด้วยเกียรติว่าท่านกับคณะของท่าน
จะไม่ได้รับภัยอันตรายแม้แต่น้อย ผมคือ ศาสตราจารย์ดิเรกครับ
พวกเราเป็นเจ้าของคฤหาสน์นี้”

“ขอบคุณครับท่านศาสตราจารย์ ผมมีนามว่าอูดตุ เป็น

หัวหน้านักวิทยาศาสตร์ของชาวโลกพระอังคาร ผมมากับผู้ช่วย
ของผมนคนหนึ่งชื่อศาสตราจารย์อืดตะปือ วิศวกรผู้ยิ่งใหญ่ของ
เรา แต่ว่า...เรายังไม่แน่ใจนักว่าท่านจะต้อนรับด้วยอัธยาศัย
ไมตรีจิตที่เกิดจากน้ำใสใจจริง เราเคยส่งยานอวกาศของเรามา
บินวนรอบพิภพนี้หลายครั้งแล้ว แต่ชาวโลกมนุษย์ต้อนรับด้วย
กระสุน ปตอ. หรือส่งเครื่องบินสกัดกั้น ไล่ยิงเรา แสดงให้เห็นว่า
ชาวโลกมนุษย์ไม่ต้องการคบหาสมาคมกับพวกเราซึ่งเป็นมนุษย์
ต่างโลก”

นายพลดิเรกโต้ตอบทันที

“ท่านศาสตราจารย์อืดตุกรับ ผมขอเรียนให้ทราบว่าขณะนี้
โลกเราแบ่งออกเป็นสองค่ายด้วยกันคือ ฝ่ายโลกเสรีและฝ่าย
คอมมิวนิสต์ ยานอวกาศของท่านนั้นที่ไปบินเหนือประเทศโลก
เสรี เขาก็เข้าใจผิดคิดว่าเป็นเครื่องบินแบบใหม่ของคอมมิวนิสต์
จึงต้องระดมยิงและส่งเครื่องบินขับไล่ไล่ยิง ถ้าไปปรากฏเหนือ
น่านฟ้าฝ่ายคอมมิวนิสต์ พวกคอมมิวนิสต์ก็เข้าใจผิดคิดว่าเป็น
เครื่องบินแบบใหม่ของโลกเสรี ก็ระดมยิงเช่นเดียวกัน ถ้าหากรู้
แน่ว่าเป็นยานฟ้าที่เดินทางมาจากดาวอังคารหรือดาวดวงหนึ่ง
ดวงใดแล้ว ชาวโลกนี้จะต้อนรับท่านในฐานะมิตรต่างพิภพอย่าง
ไม่ต้องสงสัย เพราะนักดาราศาสตร์ของโลกเรากำลังศึกษาหา

ความรู้ในเรื่องดาวนพเคราะห์ต่างๆ เราต่างลงความเห็นว่ามีมนุษย์หรือสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในดาวดวงอื่นๆ เว้นแต่ดาวดวงนี้คือโลกมนุษย์ของเรา”

“ถ้ายังงั้นนักดาราศาสตร์ของโลกนี้ก็มีความรู้น้อยเต็มทน ผมยินดีเรียนให้ท่านศาสตราจารย์คิดเรกได้ทราบว่าดาวอังคารและดาวศุกร์มีพีช สัตว์ และมนุษย์แน่นอน เราสามารถติดต่อกันและเป็นมิตรกันแล้ว มีจรวดอวกาศพาผู้โดยสารไปมาหากันเสมอระหว่างดาวอังคารและดาวพระศุกร์ เราต่างส่งเอกอัครราชทูตของเราไปประจำ ถึงแม้ชาวโลกพระอังคารและชาวโลกพระศุกร์มีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกันก็ตาม ท่านศาสตราจารย์ครับ ก่อนที่ผมจะนำยานฟ้าขึ้นสู่พื้นดิน ขอให้ท่านศาสตราจารย์สาบานก่อนว่าท่านจะไม่ทำร้ายพวกเรา”

“ครับ พวกเรายินดีสาบาน” นายพลคิดเรกพูดเร็วปรือ

“ให้ท่านรากเลือดแดงตาย ฝีกาฟขึ้นคอ มีอันเป็นล้มตายภายในวันสองวันนี้ ตายไปแล้วอย่าได้พูดได้เกิด ให้ตกรรอกหมกไหม้ร้อยกัปแสนกัลป์”

ศาสตราจารย์คิดเรกนัยน์ตาเหลือก

“โอ.เค.ครับ”

“ขอบคุณมากครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะนำยานอวกาศขึ้นสู่

พื้นดินเดี๋ยวนี้ กรุณาถอยออกไปหน่อยครับ อำนาจของระบบแม่เหล็กไฟฟ้าอาจจะทำให้พวกท่านเป็นอันตรายได้ จงถอยออกไปให้ห่างจากปากหลุมนี้ ๕๐ เมตรเป็นอย่างน้อย”

“เฮ้อ” นายจอมทะเล้นถอนหายใจดังๆ “กว่าจะโผล่ขึ้นมาให้เห็นคู่มือล่าบากล่าบนเสียจริงแฮะ”

ดร.ดิเรกจูปากคุนิกร

“อย่าพูดอะไรน่า เสียงแกมันเข้าไมโครโฟน เราต้องเห็นใจเขาบ้าง เพราะที่นี้ไม่ใช่ดาวอังคารบ้านเมืองของเขา คราวนี้แหละเราจะได้เห็น โคมหน้ามิตรต่างพิภพของเรา กันจะได้ความรู้เรื่องดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์และมนุษย์วิทยาอีกมากทีเดียว”

ดร.ดิเรกวิ่งเหยาะๆไปที่ปากหลุม ดึงลำโพงที่ห้อยลงไป ในหลุมขึ้นมาแล้วเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต่างล่าถอยออกไป พลถือปืนสายฟ้าติดมือไปด้วย ส่วนนายพลดิเรกหัวเครื่องขยายเสียงของเขา ทุกคนถอยมารวมกันทางหลังตึกห่างจากหลุมใหญ่ประมาณ ๖๐ เมตร ดร.ดิเรกรีบติดตั้งไมโครโฟนเตรียมพูดโต้ตอบกับชาวโลกพระอังคารโดยเร็ว

พลกล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“แกขึ้นไปบนตึกอ้ายเหี้ยว ไปเรียนคุณแม่ว่าในหลุมใหญ่ หลังบ้านเรามียานอวกาศและชาวโลกพระอังคารอยู่ในยานอวกาศสองคน ดิเรกได้เจรจากับเขาแล้ว ซึ่งเราจะให้การต้อนรับเขาอย่างดีที่สุด ขอเชิญคุณแม่กับพวกเมียๆของเราลงมาข้างล่าง เพื่อคุุโหมหน้ามนุษย์ต่างโลก และจำได้ทำความรู้จักกันไว้”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วรีบขึ้นไปบนตึก เจ้าคุณปัจจุบันก็ฯ รู้สึกแปลกใจอย่างยิ่งที่ชาวโลกพระอังคารพูดภาษาไทยได้ดี

“ไม่น่าเชื่อเลยโว้ยดิเรกที่เขาพูดภาษาของเราได้”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ก็ผมเรียนคุณพ่อตั้งหลายครั้งแล้ว นักวิทยาศาสตร์ที่เป็นนักประดิษฐ์ย่อมทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้เสมอ เครื่องคำนวณแบบใหม่ของอเมริกาสามารถจะบอกให้รู้ว่ามีนักธุรกิจคนไหน โกงเงินค่าภาษีของรัฐไว้เท่าใด ตัวเลขจะบอกรายละเอียดให้ทราบ บัญชีต่างๆที่ต้องใช้เวลาคิดเป็นอาทิตย์ เครื่องคำนวณคิดไม่ถึงนาทีก็เสร็จเรียบร้อย เครื่องจับโกหกของ เอฟ. บี. ไอ. ก็พูดได้แล้ว สมมุติว่าตำรวจถามผู้ต้องหาว่าแกฆ่าเขาหรือเปล่า ผู้ต้องหาปฏิเสธว่าเปล่า เครื่องจับเท็จก็จะพูดออกมาทันทีว่า โกงก แกฆ่าเขา แกยิงเขาด้วยปืนคอล์ทสมิท ยิ่งแล้วโยนปืนลงแม่น้ำ ขึ้นรถยนต์หมายเลข เอ็กซ์ ๔๓๖๘ หนีไปทางถนน ๑๖

แล้วหลบเข้าไปในถิ่นสลัมที่นั่น เท่านั้น ผู้ต้องหา ก็ต้องรับ
สารภาพ”

แสงสว่างสีเขียวवलจนแสบตาปรากฏขึ้นมาจากหลุมนั้น
ทำให้การสนทนาหยุดชะงักทันที คณะพรรคสี่สหายกับเจ้า
คุณปัจฉิมนี้ๆ ต่างจ้องตามองไปยังจุดหมายแห่งเดียวกัน และต่าง
ก็ใจเต้นระทึกไปตามกัน

เสียงดังคล้ายเสียงวงเคื่องเคื่องตื้นซุงครางแผ่วเบาๆ และ
ดังขึ้นทีละน้อย ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงอาจจะได้ยิน แต่คงเข้าใจ
ว่าศาสตราจารย์ดิเรกทำการทดลองวิทยาศาสตร์ ซึ่งเพื่อนบ้าน
เหล่านี้ได้ยินเสียงดังดัง โครมครามทุกวันจนเป็นของธรรมดา
บางทีดิ๊กคั้นเที่ยงคืนก็มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

แต่ยังไม่มื่ออะไรเกิดขึ้น คงมีแต่แสงสีเขียวเป็นประกายแรง
กล้าคล้ายเชื่อมโลหะด้วยไฟฟ้า

จนกระทั่งคุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาสี่นางลงบันไดมา
อย่างหวาดๆ เจ้าแห้วติดตามมาด้วย ศาสตราจารย์ดิเรกปราดเข้า
มาหาคุณหญิงวาดแล้วกล่าวว่า

“ผมเจรจากับชาวโลกพระอังคารเรียบร้อยแล้วครับคุณอา
เราต่างเป็นมิตรซึ่งกันและกัน เขาจะนำยานอวกาศของเขาโผล่
ขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้งๆ

“เธอพูดกับเขารู้เรื่องหรือ ใช้ภาษาอะไรพูด”

“ใช้ภาษาไทยนี่แหละครับ เขามีเครื่องแปลภาษาไทยเป็นภาษาของเขา และแปลภาษาของเขาให้เป็นภาษาไทย”

นั่นதாகเล่าถามขึ้นอย่างขลาดกลัว

“เขามากันกี่คนกะหมอ”

นายพลดิเรกหันไปยิ้มให้เมียรักของ พ.อ.พล แล้วตอบว่า

“มากันเพียงสองตัว เอ๊ย – สองคนครับ หัวหน้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกพระอังคารชื่ออูดตุ”

“อ้อ คงจะชอบกินแล้วก็นอนเหมือนอย่างอ้ายกร ถึงได้ชื่ออูดตุ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะก๊าก พูดเสริมขึ้นทันที

“อูดตุไม่ใช่ภาษาไทยครับ เป็นภาษาโลกพระอังคาร”

“หรือคะ แล้วอีกคนชื่ออะไร”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขมวดคิ้วข่น

“ชื่ออืดตะปือครับ”

“อ้อ – ฟังดูก็คล้ายๆชื่อภาษาไทยเหมือนกันนะคะ หน้าตาจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ แต่คงไม่เหมือนพวกเราแน่ๆ เพราะอยู่กันคนละโลกต้องผิดแผกกัน”

นิกรว่า “บางทีอาจจะมิตาได้จุมูกและรูกจุมูกหงายขึ้นก็ได้ นะครับ”

คุณหญิงวาดค้อนขวับ

“ยังงั้นฝนตกก็ตำล็กน้ำฝนตายห่า มีอย่างไ้ไหน เอาอะไร มาพูดก็ไม้รู้ จมูกคนเรานั้นก็ต้อคงคว่าชี้ไว้ย เอเอาละ อาทายว่า มนุษย์โลกพระอังกการจะต้อคงมีหู มีตา มีปาก มีจุมูกเช่นเดียวกับ มนุษย์บนในโลกลนี้ แต่อาจจะใหญ่กว่าหรือเล็กกว่าเท่านั้น ว้า – อยากเห็นจริงไว้ย เมื่อไรจะขึ้นมาเสี่ยที ดูหรือเปล่าก็ไม้รู้”

นายพลดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมเชื่อว่าไม้ดูร้ายหรือกรับ เพราะคนหนึ่งเป็น นักวิทยาศาสตร์ชั้นยอด อีกคนเป็นวิศวกรชั้นเยี่ยม ตามปกติแล้ว ผู้ที่มีความรู้ดีมักสุภาพใจเย็นไม้ดูร้ายหรือโมโหง่าย”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ

“แล้วเราจะให้เขาพักอยู่ที่บ้านเราหรือพ้อดิเรก”

“ครับ ผมจะให้เขาอนในห้อยทตลอดองผม จัดเตียงและ เครื่องนอนให้เขาเดี่ยวเดี่ยวก็เสร็จ แล้วผมจะพาเขาไปพบกับ คณะรัฐมนตรีเพื่อให้เขาได้มีโอกาสดลองความจริงใจองเขาที่ ชาวโลกพระอังกการต้อคงการผูกมิตรกับชาวโลกมานานแล้ว”

นวลละออพูดเสริมขึ้นอย่างป็นงานป็นการ

“ถ้าอย่างนั้นหมอกับคณะก็จะมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก ในฐานที่ได้พบและต้อนรับชาวโลกพระอังคารคณะนี้ ในไม่ช้า มนุษย์ทั้งสองโลกก็คงจะไปมาหาสู่กันได้อย่างสบาย”

ดร.ดิเรกยิ้มให้เมียรักของเสี่ยหวน

“แต่ระยะทางตั้ง ๕๐ ล้านไมล์ไม่ใช่ใกล้ นะครับ ชาวโลก พระอังคารคิดยานอวกาศมาโลกเราได้แล้ว เรายังเดินทางไปโลก พระอังคารไม่ได้ เพราะนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรของเรามี ความรู้ไม่พอ ซึ่งจะต้องใช้เวลาค้นคว้าศึกษาอีกมาก ผมว่า ชาวโลกพระอังคารสองคนนี่แหละครับ คงจะช่วยแนะนำหรือ สั่งสอนให้ชาวโลกมนุษย์บุกเบิกอวกาศ”

“ว่า” นิกรพูดขึ้นอย่างรำคาญใจ “เรื่องนี้แก่คุณกันมากไป หน่อยเสียแล้วโว้ย เมื่อไรยานอวกาศจะโผล่ขึ้นมาเสียทีก็ไม่รู้ มี แต่แสงเจี๊ยววาบวับนำรำคาญ”

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงครางเหมือนกับไดนาโม ขนาดใหญ่หลายๆลูกหมุนพร้อมกัน คุณหญิงวาดถอยหลังกรูด ลีสะหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแก้วต่างจ้องตา เข้มมองไปที่หลุมนั้น และแล้วทุกคนก็ลืมตาโพลงเมื่อแลเห็น วัตถุที่เป็นรูปร่างกลมใหญ่ค่อยๆลอยตัวขึ้นมาจากหลุม

มันมีรูปลักษณะเหมือนส้มไก่หรือลูกมะนาวผ่ากลางครึ่ง

ถูก มันสูงขึ้นมาทีละน้อยจนกระทั่งแลเห็นขอบล่างของมันซึ่งเป็นขอบยื่นออกไปจากวงกลมคล้ายกับหมวกกันแดดหรือหมวกกะโล่ แต่ขอบแบนไม่กุ่มลงมาเหมือนหมวกกะโล่

“ जानผี” ประไพอุทานดังๆ

นิกรหันมาดูเมียรักของเขา

“ जानผีหรือขามผีก็เจียบๆเถอะน่าไฟ”

ประไพชักนิ้ว

“เอ๊ะ ชอบกลเชียว มีปากเหมือนมีก้น จะพูดอะไรบ้างไม่ได้หรือคะ เดียวก็ได้แก้หนาวกันเท่านั้นเอง”

นายจอมทะเล้นยกมือไหว้หล่อน

“เชิญตามสบายครับ ผมกลัวแล้วครับคุณแม่” แล้วเขาก็หันมาพยักหน้ากับเสี่ยหงวน “ผ่าเถอะวะ ถ้าไม่กลัวสู้ละก้อ ก้นตบดินไปแล้ว”

“นั่นนะซี ในชาตินี้ นะแกไม่มีหวังได้ตบคุณประไพหรือกลเหมือนกันนั่นแหละ โกรธเมียเต็มที่ไม่รู้จะทำอะไร ได้แต่เขียนชื่อใส่กระดาษแล้วเตะเล่น”

जानผีหรือยานอวกาศของชาวโลกพระอังคารลอยขึ้นมาสูงพ้นจากปากหลุมราวหนึ่งเมตร มันก็ค่อยๆเลื่อนไปทางที่ว่าง

กลางสวนดอกไม้ของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ และแล้วมันก็ยื่นลูกล่อของมันออกมาสามล่อ แลเห็นโผล่ออกมาจากใต้ส่วนท้องของมันเพียงเล็กน้อย มันค่อยๆลดตัวลงต่ำแปะพื้นดินอย่างแผ่วเบาด้วยความชำนาญของผู้จับจีคือศาสตราจารย์อุคคุดหัวหน้านักวิทยาศาสตร์ของโลกพระอังคารนั่นเอง

เสียงดังเหมือนเสียงไดนาโมสงบเงียบแล้ว ทุกคนเฝ้ามองดูจานผีหรือยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารด้วยความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว จานผีมีเส้นผ่าศูนย์กลางเฉพาะจานราว ๓ เมตร ขอบจานกว้างหนึ่งเมตร ประตุน้ำต่างมองไม่เห็นลำตัวของมันคงสร้างจากโลหะผสมที่มีความคงทนกว่าเหล็กกล้า ดร.ดิเรกเชื่อว่าการจับเคลื่อนกงใช้ระบบแม่เหล็กไฟฟ้า ไม่ได้ใช้เชื้อเพลิง

นายพลดิเรกยกไมโครโฟนขึ้นพูดกับมนุษย์ต่างพิภพอีก

“ฮัล โลล ศาสตราจารย์อุคคุดครับ ขอเชิญท่านกับศาสตราจารย์อืดตะปือออกมาจากยานฟ้าของท่านเถาะครับ ญาติผู้ใหญ่และภรรยาของพวกเรากำลังรอคอยต้อนรับท่านด้วยไมตรีจิต”

มีเสียงโต้ตอบดร.ดิเรกดังขึ้นทันที

“อ้ออ้อ โอฮาโยะ”

คุณหญิงวาดสะคุ้งเฮือกแล้วหัวเราะคิก

“เขาพูดภาษาญี่ปุ่นนี่นะพ่อคิเรก โอฮาโยะ แปลว่าสวัสดี
แต่ตอนแรกเหมือนเสียงคำราม”

ดร.คิเรกหันมาจู้ปากคุณ

“โน ก็ไปไควท์”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล

“หา แปลว่าควายยังงั้นหรือ”

ศาสตราจารย์ยกมือขวาชี้ขึ้นแกศรีษะ และแล้วเขาก็ได้ยื่น
เสียงชาวโลกพระอังคารพูดกับเขาทางเครื่องขยายเสียง

“ผมต้องขอประทานโทษศาสตราจารย์คิเรกอีกครั้งหนึ่งที่
เครื่องแปลงภาษาพูดของเราเกิดไฟชอร์ต แต่ได้แก้ไขเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ผมพูดออกไปตอนแรกจึงเป็นภาษาของ โลกพระอังคาร ผม
ขอขอบพระคุณทุกๆท่านครับที่กรุณาต้อนรับเราด้วยไมตรีจิต
ซึ่งความอารีของชาวโลกมนุษย์ในครั้งนี้นี้เราจะลืมเสียมิได้เลย แต่
ว่า.....เรากำลังวัดอุณหภูมิภายนอกจรวด โลกมนุษย์มี
บรรยากาศเต็มไปด้วยจุลินทรีย์ต่างๆและเชื้อไวรัสซึ่งอาจจะทำ
อันตรายผมกับศาสตราจารย์อีกตะป้อให้ถึงแก่ชีวิตได้”

ดร.ดิเรกกล่าวกับชาวโลกพระอังคารทันที

“ผมรับรองครับ ผมลืมบอกท่านไปว่า นอกจากผมเป็นนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกมนุษย์แล้ว ผมยังเป็นนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการบำบัดโรคทุกสาขา ถ้าท่านทั้งสองเกิดป่วยไข้ขึ้นมา ผมจะให้การรักษาพยาบาลอย่างเต็มที่ ภรรยาของผมเป็นนางพยาบาลครับ เรามียาและเครื่องมือเวชภัณฑ์พร้อม แม้แต่การทำผ่าตัดใหญ่ผมก็ทำได้โดยไม่ต้องส่งท่านและสหายของท่านไปโรงพยาบาล”

“ขอบคุณมากครับศาสตราจารย์ดิเรก อีกในราว ๕ นาทีผมกับศาสตราจารย์อิดตะปือจะออกไปจากยานอวกาศของเรา เรากำลังปล่อยอากาศภายนอกให้เข้ามาในยานอวกาศของเราทีละน้อยเพื่อให้เกิดความเคยชิน”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วหันมาพูดกับนายพลดิเรก

“กันจึ้นนอนละไว้ยหมอ กันไม่มีความอดทนพอที่จะรอคอยสิ่งใดได้ ถ้าชาวโลกพระอังคารพักอยู่ที่นี่ พรุ่งนี้กันก็คงได้เห็นหน้าและรู้จักกับเขา”

“โน – อย่าฟังไป อย่าฟังมันใจนักว่าเขาจะพักอยู่กับเรา เขาอาจจะเดินทางกลับพิภพของเขาหรือไปที่อื่นก็ได้ ถ้าอากาศที่ห่อหุ้มโลกเราเป็นภัยต่อร่างกายของเขา”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ สักครู่หนึ่งส่วนหนึ่งของงานฝึกล้ม
ค่อยๆเคลื่อนออกจากกันเป็นช่องประตูลมแลเห็นภายในสว่าง
จ้าเหมือนกับแสงไฟฟ้าแต่เป็นแสงสีเขียวอ่อนเย็นตา

มิตรต่างพิภพปรากฏตัวขึ้นแล้ว ผู้ที่ก้าวลงมาจากงานฝึเป็น
คนแรกมีรูปร่างผอมบาง สูงประมาณ ๖ ฟุต และผู้ที่ก้าวตามลง
มาเล็กกว่าเล็กน้อยแต่ผอมกะหร่องเช่นเดียวกัน แล้วช่องประตูก็
ค่อยๆปิดสนิทตามเดิม

สี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมฯ คุณหญิงวาด
และเจ้าแก้วยืนตะลึงพรึงเพริดไปตามกัน ภาพที่ปรากฏใน
สายตาทำให้ทุกคนตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว มัน
เหมือนกับว่าความฝันไม่ใช่ความจริง

ชาวโลกพระอังคารทั้งสองคนมีศีรษะใหญ่เกือบเท่าโองน้ำ
ใบหน้าเหมือนกบหรือคางคก นัยน์ตาโปนถลน ศีรษะของเขา
ปราศจากเส้นผม คอสั้นติดกับบ่าหรือแทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีคอ
ทั้งสองสวมกางเกงยัดแน่นเนื้อคนละตัว ร่างกายเปลือยเปล่าไม่มี
เสื้อผ้า แขนทั้งสองข้างยาวมาก จนกระทั่งมือของเขาเกือบจะ
ลากดิน นิ้วมือมีลักษณะเหมือนงวงช้าง เท้าทั้งสองข้างเป็น
เท้าช้างมีเล็บสั้นๆติดอยู่ในเท้า ที่น่าประหลาดที่สุดก็คือชาวโลก
พระอังคารทั้งสองคนไม่มีหนังกำพริบ มีแต่เนื้อแดงๆเหมือนกับ

เนื้อวัวที่ฆ่าแหละแล้ววางขายอยู่ตามตลาด

คนหน้าปากคนที่ยืนอยู่ข้างหลังตรงเข้ามาหาคณะพรรคสี่
สหาย คุณหญิงวาดขยับจะวิ่งหนีด้วยความกลัว แต่พลจับแขน
ท่านไว้

“อย่าตกใจครับ เขาเป็นมิตรของเรา คุณแม่”

ศาสตราจารย์อุดดุกกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเหมือนเสียงกบ
ซึ่งเครื่องแปลงภาษาพูดขนาดจิ๋วที่ตัวเขาได้แปลงเป็นภาษาไทย
อย่างชัดเจน

“ผมกับศาสตราจารย์อืดตะปือขอกระทำความเคารพพวก
ท่านตามแบบชาวโลกพระอังคารนะครับ”

มิตรต่างพิภพต่างแถบถิ่นออกมาไหวเพื่อ ยืนนิ่งเฉยอยู่
เกือบนาทีก็หกลิ้นเข้าไป ศาสตราจารย์อุดดุกยื่นมือให้นายพล
ดิเรกสัมผัส ต่างฝ่ายต่างยิ้มให้กันและมองดูกันด้วยความเป็น
มิตร

“ผมคิดว่าการแสดงความเคารพของชาวโลกพระอังคารคง
ไม่เหมือนกับชาวโลกมนุษย์”

นายพลดิเรกหัวเราะหึๆ

“ครับ ถ้าพวกผมแถบลิ้นให้กัน คนที่แถบลิ้นก็มีหวังถูกชก
ปากอย่างไม่มีปัญหา”

ศาสตราจารย์อุดตุมวาคิ้วุ่น

“มนุษย์โลกนี้ยังมีการทำร้ายกันอีกหรือครับ”

“มีเสมอครับ”

“ถ้ายังงั้นก็เป็นโลกที่ป่าเถื่อนมาก โลกพระอังคารเลิกทำร้ายและเลิกรบราฆ่าฟันกันมาหลายหมื่นปีแล้วครับ ทุกคนมีแต่สามัคคีรักใคร่กัน ช่วยกันสร้างความเจริญให้โลกของเรา”

นายพลดิเรกหัวเราะชอบใจ

“ชาวโลกมนุษย์ยังมีการปิดแข่งปิดขากัน ไล่ไฟกัน หาความดีจากการเหยียบป่าหรือเหยียบหัวคนอื่นขึ้นไปครับ มนุษย์โลกนี้ยังปากมอมมือสกปรก อ้า – ผมดีใจและภาคภูมิใจมากที่ผมได้เป็นมิตรกับท่าน สหายต่างโลกของผม”

ศาสตราจารย์อุดตุมวากล่าวคำขอบคุณแล้วแนะนำให้รู้จักกับศาสตราจารย์อืดตะปือ ต่อจากนั้นนายพลดิเรกก็แนะนำชาวโลกพระอังคารทั้งสองคนให้รู้จักกับคณะพรรคของเขากับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

คุณหญิงวาดทำหน้าที่เหยงเมือศาสตราจารย์อุดตุมวากลืนให้ท่านแล้วกล่าวว่า

“ผมขอเคารพคุณหญิงอีกครั้งหนึ่งในฐานที่คุณหญิงเป็นเจ้าของคฤหาสน์นี้”

“เฮ้อ เฮ้อ ขอบคุณค่ะ ประทานโทษนะคะ ชาวพระอังคาร
รูปร่างหน้าตาเหมือนอย่างท่านทั้งนั้นหรือคะ”

“ครับ ลักษณะข้อมผิคนอกจากชาวโลกนี้ คุณหญิงอย่า
แปลกใจอะไรเลยครับ รูปร่างหน้าตาของมนุษย์ก็ต้องเป็นไป
ตามสภาพดินฟ้าอากาศหรือสิ่งแวดล้อม”

“แหม – ท่านศาสตราจารย์อุคคัพฤคภาษาไทยของเราได้ดี
มากทีเดียวค่ะ”

ศาสตราจารย์อุคคัพฤคยิ้มเหมือนกบ

“มิได้ครับ ผมพูดภาษาของผม แต่เครื่องแปลงเสียงขนาด
จิ๋วที่ห้อยคอเรามันช่วยแปลเป็นภาษาไทยเรียบร้อยเหมือนกับผม
พูดภาษาไทย เมื่อพวกท่านพูด มันก็แปลกลับเป็นภาษาโลก
พระอังคาร ถ้าโงงที่อยู่ในหูเราจะได้ยินถนัด”

คุณหญิงวาดทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหย

“เชิญท่านศาสตราจารย์อืดตะป้อขึ้นไปบนตึกเถอะค่ะ
ดิฉันจะจัดอาหารว่างต้อนรับท่านทั้งสองคนภายในครึ่งชั่วโมง
นี้”

ศาสตราจารย์อืดตะป้อวิศวกรชั้นเยี่ยมของโลกพระอังคาร
พูดเสริมขึ้น

“โปรดอย่า่วนวายเลยครับ ผมกับหัวหน้าจะขึ้นไปบนตึก

เพื่อสนทนาวิสาสะกันเท่านั้น ส่วนอาหารหรือน้ำเรารับประทานไม่ได้ นอกจากอาหารและน้ำที่เราเตรียมมา เราจะพักอยู่ที่นี้สักสองสามวันครับ แต่เราจะต้องนอนในยานอวกาศของเรา เพราะการกินการนอนของเรากับชาวโลกมนุษย์ไม่เหมือนกันครับ”

“โถ” คุณหญิงวาดคราง “คุณกินอะไรเหมือนอย่างข้างไข่ไหมคะ”

“ครับ” ศาสตราจารย์อืดตะปือพูดยิ้มๆ “เราใช้มือของเราหยิบของใส่ปากครับ ถ้าคิมน้ำเราใช้ปลายมือของเราคูดน้ำเข้าไปในร่างกายของเราเลยโดยไม่ต้องผ่านปาก”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ

“แล้วเวลานอนล่ะคะท่านศาสตราจารย์”

คราวนี้ศาสตราจารย์อืดตุดตอบแทนผู้ช่วยของเขา

“เราไม่นอนครับ เราใช้ยืนหลับ ถ้าป่วยไข้ไม่สบายถึงจะนอน แต่นอนในท่าโก้งโค้งเหมือนข้าง มนุษย์โลกหนึ่งๆไม่เหมือนกันครับ ชาวโลกพระศุกร์ตัวเล็กเพียงสามฟุตเท่านั้น สีดำเหมือนนิล หน้าเหมือนค่างควา มีปีกบินไปไหนๆได้ เวลานอนใช้เท้าเกี่ยวกิ่งไม้นอนห้อยหัวแบบค่างควาครับ”

“อู๋ตาย” คุณหญิงวาดอุทาน “แล้วผู้หญิงที่นุ่งกระโปรงจะนอนห้อยหัวกันยังไง มีโป๊แน่หรือคะ”

ศาสตราจารย์อุคคุหัวเราะชอบใจ

“คนโลกพระศุภร์ไม่นั่งผ้าหอรอกครับคุณหญิง โลกพระศุภร์อยู่ใกล้พระอาทิตย์ร้อนมาก ร้อนขนาดน้ำในแม่น้ำลำคลองเดือดพล่านตอนกลางวัน ความเคยชินทำให้ชาวโลกพระศุภร์เห็นการเปลือยกายเป็นของธรรมดาไม่อับอายกันหอรอกครับ ส่วนโลกพระอังคารเป็นโลกที่หนาวเย็นมาก ตอนที่มนุษย์อยู่ได้ก็ร้อนจัดมีอาณาเขตขนาดทวีปแอฟริกาเท่านั้นเอง โลกพระอังคารมีพลเมืองเพียง ๑๒๐ ล้านคน แต่เจริญด้วยศิลปวิทยาการ โดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์และดาราศาสตร์ คุณหญิงคงจะแปลกใจมากถ้าผมเรียนให้ทราบที่เราใช้เวลาเดินทางจากดาวพระอังคารมาที่นี่เพียง ๑๒๖ ชั่วโมงเท่านั้น เท่ากับเราได้เดินทางมาวันละ ๑๐ ล้านไมล์ ขณะนี้วิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ของเรา กำลังคิดสร้างยานอวกาศเพื่อให้ความเร็วเท่าแสงครับ คุณหญิงคงทราบแล้วว่าแสงมีความเร็วถึงวินาทีละหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพัน ไมล์ ถ้าเราสร้างยานอวกาศที่มีความเร็วเท่าแสงได้สำเร็จ เราจะเดินทางจากดาวพระอังคารมาโลกนี้โดยใช้เวลาเพียงแวบเดียวเท่านั้น”

คุณหญิงวาดสันศิริชะช้าๆ

“ที่ท่านพูดดิฉันไม่รู้เรื่องเลยล่ะ ดิฉันไม่เคยเรียนวิชา

วิทยาศาสตร์มาแต่ก่อนเลย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเคร่ง ต่อจากนั้นคณะพรรคีสหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองก็พาศาสตราจารย์อุคตุและศาสตราจารย์อืดตะปือขึ้นไปบนตึกใหญ่ เจ้าแห้วกับนิกรเดินอยู่ข้างหลัง เจ้าแห้วกระซิบบอกนิกรว่า

“รับประทานคุณพยายามจับตัวมนุษย์โลกพระอังคารสองคนนี้ไว้ชั้ครับ รับประทานต่อกรงขังไว้ คงทำเงินให้คุณหลายร้อยล้าน”

นิกรทำปากเบะ

“กัันกำลังคิดอยู่ที่เดียว แต่ว่าเขาเป็นมนุษย์ไม่ใช่สัตว์นี้ไว้”

“รับประทานรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนมนุษย์ในโลกเรานี้ครับ หน้าเหมือนกบ แขนเหมือนงวงช้าง ขาเหมือนขาช้าง แล้วก็รับประทานไม่มีหนังกำพริ้ว มองเห็นเนื้อและเส้นโลหิตแดงแจ้รับประทานยังงี้เอาไปออกงานภูเขาทอง เก็บค่าคุณคนละ ๑๐ บาท โรงพังแน่ ฝรั่งอยู่เมืองนอกก็ต้องแห่กันมาดู”

การสนทนาระหว่างเจ้าแห้วกับนิกรสิ้นสุดลงเมื่อศาสตราจารย์ดิเรกเดินนำหน้าพามิตรต่างพิภพและทุกคนเข้ามาในห้องโถง ชาวโลกพระอังคารสองคนเริ่มมีท่าทางอ่อนระโหย

โรยแรงแล้ว นายพลดิเรกเชิญให้นั่งคู่กันบนโซฟา สีสหายกับสีนางและเจ้าคุณปัจจนึกกับคุณหญิงวาดนั่งเรียงรายรอบห้อง ส่วนเจ้าแห้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ข้างประตู

แสงไฟช่อกลางเพดานและริมผนังตึกส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวกับอาคันตุกะต่างโลกว่า

“ท่านศาสตราจารย์ทั้งสองไม่สบายหรืออย่างไรครับ ผมรู้สึกวุ่นวายหน้าตาซีดเซียวผิดปกติ”

หัวหน้านักวิทยาศาสตร์แห่งโลกพระอังคารอ้าปากกว้างตั้งพูด หายใจถี่เร็วผิดปกติ ศาสตราจารย์อืดตะปือท่าทางกระสับกระส่าย แจ่มใจพูดกับท่านเจ้าคุณด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“เราไม่สบายเสียแล้วครับได้เท่า”

ดร.ดิเรกกล่าวถามขึ้นทันที

“ท่านทั้งสองมีอาการอย่างไรบ้าง โปรดบอกผม ผมจะให้การรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด”

ศาสตราจารย์อืดตะปือปากกลวงแล้ว เขาร้องครางออกมาสองสามคำเหมือนเสียงกบตัวใหญ่ๆ แล้วเขาก็พูดกับนายพลดิเรกโดยอาศัยเครื่องแปลภาษาพูดขนาดจิ๋วที่คล้องห้อยคออยู่แปลเป็นภาษาไทย ซึ่งประดิษฐ์กรรมขึ้นนี้นักประดิษฐ์ชาวโลกมนุษย์ยังไม่มีใครทำได้แม้กระทั่งนายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้

ยิ่งใหญ่

“ท่านศาสตราจารย์ดิเรกที่เคารพ ผมกับผู้ช่วยของผม ขอขอบพระคุณท่านและทุกคนในที่นี้อีกครั้งหนึ่งที่ได้กรุณาต้อนรับอย่างดีที่สุด แต่ทว่า.....ผมกับศาสตราจารย์อิดตะปือเอาชีวิตมาทิ้งที่โลกนี้เสียแล้วครับ เราวิจัยสภาพดินฟ้าอากาศของโลกนี้ผิดพลาดไป คาดว่าร่างกายของเราจะต้านทานเชื้อโรคต่างๆที่ปลิวอยู่ในอากาศได้ ขณะนี้ผมกับศาสตราจารย์อิดตะปือได้รับเชื้อโรคหลายชนิด ส่วนมากเป็นเชื้อไวรัส พวกท่านก็เห็นแล้วว่าร่างกายของเราไม่มีหนังกำพืดหรือหุ้มเนื้อ รูมุกของเราก็ไม่มีขนจุมุกรองอากาศหรือกั้นฝุ่นละออง เชื้อโรคเกาะตามร่างกายของเราได้กระจายไปทั่ว ที่เราหายใจเข้าไปในปอดก็มากมาย มันทำให้เราอ่อนเพลียลงทุกขณะ”

ดร.ดิเรกผุดลุกขึ้นยืน

“แต่ผมสามารถให้ความช่วยเหลือท่านทั้งสองได้ ผมมียานิดชนิดหนึ่งทำลายเชื้อโรคได้ทุกชนิด แม้กระทั่งเชื้อซิฟิลิสหรือเชื้อไวรัสจำพวกโปลิโอได้ทั้งนั้น เป็นยานิดที่ผมคิดขึ้นเอง หลอดเดียวฆ่าเชื้อโรคให้ตายในสองนาทีก็นิดปั๊บหายปั๊บ ไม่นิดเข้าหายเย็นครับ”

ศาสตราจารย์อูดคุโบกมือห้าม

“นั่งเถอะครับท่าน เซลล์ต่างๆในร่างกายของเราไม่เหมือนกันกับมนุษย์โลกนี้หรือโลกอื่น หมอโลกพระอังคาร ไม่ได้รักษาด้วยยาหรือการผ่าตัด”

นายพลดิเรกค่อยๆทรุดตัวลงนั่ง

“เขารักษาแบบไหนครับ”

ศาสตราจารย์อูดตุ่ฝืนยิ้ม แต่การยิ้มของเขาก็เหมือนกับกบหรือคางคกยิ้มนั่นเอง

“รักษาด้วยกระแสจิตครับ จิตศาสตร์หรืออำนาจจิตมีความหมายที่สุดสำหรับชาวโลกพระอังคาร ขณะนี้ผมกับผู้ช่วยของผมก็ใช้อำนาจจิตต่อสู้กับเชื้อโรค แต่เชื้อโรคที่อยู่ในตัวเรามันมีมากมายหลายชนิด ถึงจะมีพลังจิตเข้มแข็งสักเพียงใดเราก็สู้มันไม่ได้ เพราะเราสองคนกำลังหนีกฎธรรมชาติไปไม่พ้น คือเกิด, แก่, เจ็บ, ตาย สิ่งที่มีชีวิตก็ต้องเป็นเช่นนี้ทั้งนั้น”

ดร.ดิเรกเต็มไปด้วยความหวังไขมิตรต่างพิภพของเขา

“ท่าทีของท่านทั้งสองเห็นเด่เห็นอ่อนเพลียมาก กรุณาให้ผมลองรักษาท่านตามวิธีการแพทย์ของชาวโลกมนุษย์เถอะนะครับ”

ศาสตราจารย์อูดตุ่ฝืนหัวเราะ

“สุดแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ แต่ผมกับศาสตราจารย์

อืดตะป้อรู้ตัวดีจากสัญชาตญาณของเราว่าเราไปไม่รอดแน่”

นายพลดิเรกกล่าวกับเพื่อนของเขาทันที

“ช่วยกันหน่อยพวกเรา ช่วยกันประคองท่านศาสตราจารย์ ทั้งสองไปที่ห้องแล็บเดี๋ยวนี้ มันจะพยายามจนสุดความสามารถ เพื่อทำลายเชื้อโรคในร่างกายของท่าน”

ชาวโลกพระอังคารทั้งสองคนได้รับความช่วยเหลือจาก คณะพรรคสี่สายเป็นอย่างดี พลกับอาเลียประคอง ศาสตราจารย์อูดตุ นายพลดิเรกกับนิกรประคองศาสตราจารย์ อืดตะป้อพาออกจากห้องโถงตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าคุณปี้จันนี่ฯ คุณหญิงวาดพาสี่นางกับเจ้าแห้วติดตามไปด้วย ทุกคนต่างสงสารและเป็นห่วงมนุษย์หน้ากบทั้งสองคนอย่างยิ่ง

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ หุ่นยนต์บิลลีนั่งสงบ เสียมอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ทำหน้าที่เฝ้าห้องทดลองตามคำสั่งของ ดร.ดิเรก เมื่อ พ.อ.พล พัชราภรณ์ กับเลียหวนประคอง ศาสตราจารย์อูดตุเข้ามา หุ่นบิลลีก็แผ่นพรวดลุกขึ้นยืนและมองดู ชาวโลกพระอังคารอย่างตื่นๆ จนกระทั่งดร.ดิเรกกับนิกรพา ศาสตราจารย์อืดตะป้อเข้ามาอีกคนหนึ่ง แล้วท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง กับสี่นางและเจ้าแห้วก็ตามกันเข้ามาเป็นกลุ่ม

ในนาทีนั้นเองชาวโลกพระอังคารทั้งสองคนก็นอนเฉย

กันอยู่บนเตียงปฐมพยาบาล นันทาช่วยเปิดไฟฟ้าในห้องทดลอง
 ทุกๆดวง ศาสตราจารย์อูดตุและศาสตราจารย์อืดตะปือมีอาการ
 ทรุดหนักแล้ว ทั้งสองนอนอ้าปากปะหงับๆ เชื้อโรคหลายชนิดที่
 อยู่ในร่างกายของเขาทำให้ชาวโลกพระอังคารอ่อนเพลีย

ดร.ดิเรกกับประภาเมียรักของเขาเริ่มทำหน้าที่แพทย์และ
 พยาบาล ประภารีบดัดเข็มและหลอดฉีดยาด้วยเตาไฟฟ้าโดย
 ค่วน ระหว่างนั้นดร.ดิเรกได้ตรวจหัวใจและชีพจรของคนไข้ทั้ง
 สองด้วยใบหน้าเคร่งขรึม สามนางกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองยืนอยู่
 ทางหัวเตียงคนไข้ พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าแห้วยืนรวมกลุ่ม
 อยู่ที่ผนังติดคานขาของเตียงนั้น หุ่นบิลลีเลี้ยงไปห้องใต้ดิน

นายแพทย์หนุ่มส่งสายตรวจหัวใจให้เจ้าแห้ว แล้วกล่าวกับ
 เจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“เอาไปเก็บ แล้วบอกประภาให้รีบบรรจุยาใส่หลอดเอามา
 ให้ฉันพร้อมด้วยสำลีชุบแอลกอฮอล์”

คุณหญิงวาดกระซิบถามดร.ดิเรก

“หัวใจและชีพจรเป็นยังไง”

นายพลดิเรกทำหน้าเบ้

“ฟังไม่รู้เรื่องครับ เซลล์ต่างๆในร่างกายของเขาแตกต่าง
 ความมนุษย์ในโลกนี้ ชีพจรเต้นนาทีละ ๖ ทีเท่านั้น ส่วนหัวใจเต้น

นาทีละ ๕๐๐ กว่าครั้ง บางทีก็เดินจังหวะกาลิปโซ บางทีก็คึกคิก เต็มปรีหรือรัมบา บางทีก็หยุดไปเฉยๆเกือบครึ่งนาทีแล้วเดินต่อไป หัวใจของพวกเราเต้นตุ้บๆ แต่หัวใจชาวโลกพระอังคาร ดังผ่างๆเหมือนตีม้าล่อ สงสัยว่ายาฉีดฆ่าเชื้อโรคของผมอาจจะไม่ได้ผล”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ว่า “ถึงอย่างไรก็ลองดู แกต้องพยายามช่วยชีวิตเขาไว้ ถ้าศาสตราจารย์ทั้งสองคนนี้รอดตาย เขาจะต้องให้วิชาความรู้แก่มากมายทีเดียว เขาอาจจะพาพวกเราขึ้นงานผีของเขาไปที่ยวโลกพระอังคารก็ได้”

“ออะไร ผมตั้งใจอยู่แล้วครับว่าผมจะรักษาเขาจนสุดความสามารถ ถ้ายาฉีดไม่ได้ผล ก็ต้องให้เขากินยาไทยของอ้ายกร”

นิกรอมยิ้ม

“ได้เหมือนกัน ลองกวาดยามหานิลให้คนละเม็ด อาการของเขาคงจะดีขึ้น เขาอาจจะถูกลมเพลมพัดก็ได้ ผีสาวที่โลกเราอาจจะไม่ชอบหน้าเขา”

อາเสี่ยยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง

“อย่าอธิบายเลยวะ หมั่นไส้”

ประภาเดินเข้ามาหาคร.ดิเรกอย่างร้อนรน ส่งหลอดฉีดยา

ซึ่งบรรจุนานิดไว้ในหลอด ๕ ซี.ซี.ให้เขา พร้อมด้วยคำลึซุบ แอลกอฮอล์ก้อนเล็กๆ ดร.ดิเรกยกหลอดนึดยาขึ้นดู แล้วนึดยาน้ำยา ในหลอดออกมาสองสามหยด

“เข็มและหลอดสะอาดดีหรือที่รัก”

“กะ หมอจะนึดยให้เขาคคนละสองซี.ซี. ไซ้ใหม่”

“ออไร ยูไม่ต้องช่วยไอหรอก เขาไม่มีหนังกำพร้าว มองเห็น เส้นโลหิตติดอยู่กับเนื้อเยอะเยอะไป”

ภายในห้องทดลองเจียบกริบ ดร.ดิเรกนึดยาเข้าเส้นให้ ศาสตราจารย์อุคตุและศาสตราจารย์อิดตะปือคนละสองซี.ซี. แต่ ในนาที่นั่นเอง คนไซ้ก็มีอาการชักกระตุก นัยน์ตาเหล่ไปเหล่มา อ้าปากปะหงับๆน่าสงสาร

“ผมบอกท่านแล้ว” ศาสตราจารย์อุคตุพูดแผ่วเบา “การรักษาของท่านจะไม่เกิดผลแก่เราเลย ผมกับศาสตราจารย์ อิดตะปือไม่รอดแน่ ผมขอลาทุกๆคน ชีวิตของผมจะสิ้นสุดใน นาที่นี้ ถ้าผมสิ้นใจเมื่อไร ยานอวกาศของเราก็จะไหม้ละลาย พินาศสิ้น ด้วยอำนาจกระแสนิวเคลียร์แห่งเราที่มีความสัมพันธ์กับมัน”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน

“อิมพอสซิเบิล” ดร.ดิเรกร้องลั่น “มันจะเป็นไปได้อย่างไร กันครับ”

“ถ้ายังงั้นท่านคอยดู ผมตายละครับ... โอ๊ย... ลาก่อน... ลา
ทุกคน อายุของผมถึงกาลกำหนดแล้ว... โอ๊ย... พระอรหันต์”

สิ้นเสียดศาสตราจารย์อุตุตส์สินใจตาย ซึ่งในเวลาเดียวกัน
ศาสตราจารย์อืดตะปือก็ชักดิ้นชักงอน้ำลายฟูมปากสิ้นใจตาย
พร้อมๆกัน ทั้งสองอ้าปากกว้างลิ้มตาโพลง ในปากไม่มีฟันแม้แต่
ซี่เดียวเช่นเดียวกับกบหรือคางคก

ทันใดนั้นเอง เสียงระเบิดได้ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวทางหลัง
บ้าน ‘พัชรภรณ์’ สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างวิ่งแข่งกัน
ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์และขึ้นรวมกลุ่มอยู่ที่เฉลียง
หลังตึก มองดูงานผีหรือยานอวกาศของชาวโลกพระอังคารด้วยความ
ตื่นเต็นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว มันเกิดการระเบิดขึ้น
เมื่อศาสตราจารย์อุตุตส์สินใจตาย ขณะนี้มันกำลังไหม้ละลาย
เหมือนเหล็กหลอม มันค่อยๆยุบตัวแบนราบจมหายลงไปในดิน
กลไคส่วนประกอบของมัน ไหม้หมดไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่
ลำตัวมันก็ไหม้ละลายหมดชั่วเวลาไม่ถึงสองนาที

“โอ อิท อีส วันเดอร์ฟูล” นายพลดิเรกรื่องลั่น “เราฝันไป
หรือเปล่าไวย์”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร เจ้าแก้วก็วิ่งออกมาจากห้องทดลอง

วิทยาศาสตร์ในท่าทางตื่นตระหนกตกใจ

“คุณหมอ คุณหมอกับ รับประทานเข้าไปดูศพชาวโลก
พระอังคารซีครับ”

ดร.ดิเรกขมวดกวียัน

“ทำไมวะ”

“รับประทานตัวหัดเหลือนิดเดียวครับ รับประทานมันหัด
ลงทุกส่วนอย่างรวดเร็ว”

ศาสตราจารย์ดิเรกรับวิ่งเข้าไปในห้องทดลองวิทยาศาสตร์
พล, นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วตามเข้ามาด้วย
ทุกคนแลเห็นสิ่งงกับคุณหญิงวาดยืนอยู่ในท่าคกตะลึง

ศพของชาวโลกพระอังคารทั้งสองศพกลายเป็นกบขนาดใหญ่
ใหญ่สองตัวนอนเรียงกันอยู่บนเตียงปฐมพยาบาลนั้น ส่วนที่ผิด
แพกจากกบก็คือขาหน้าเหมือนงวงช้างและขาหลังเหมือนขาช้าง
เครื่องมือแปลงภาษาพูดหายไปแล้ว มันลูกใหม่และละลาย
หายไป

“มายก๊อด” ดร.ดิเรกคราง “ชาวโลกพระอังคารทำให้เรา
งวยงงไปตามๆกัน พวกเราได้พบกับเขา ได้ต้อนรับเขา แต่ไม่มี
หลักฐานอะไรเลย ศพของเขากลายเป็นกบไปแล้ว เป็นกบ

ประหลาดเท่านั้นเอง ยานอวกาศของเขาก็ไหม้ละลายไปด้วย
อำนาจกระแสนิจิต” พุดจวบคร.ดิเรกก็ร้องไห้โฮ

ทุกคนเงยบกริบ มีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝัน
เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงๆ *